

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

ULICA GRADA VUKOVARA 70, ZAGREB

(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud: TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, STALNA SLUŽBA U
KARLOVCU

Poslovni broj spisa: 4 St-1243/2023

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODSJEK ZA PRIJEM, EVIDENTIRANJE
I POHRANU OSNOVA ZA PLAĆANJE
ZAGREB 2

17-07-2023

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POSTE

KLASA:

UR. BROJ:

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv: **VANJA RATKOVIĆ**

OIB: **48832566308**

Adresa / sjedište: **Veslačka ulica 12, Zagreb**

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv: **ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o.**

OIB: **58576890942**

Adresa / sjedište: **Zagreb, Oreškovićeve ulica 6H/1**

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

potraživanje iz i u vezi radnog odnosa (diskriminacija- razlika u plaći, naknada imovinske i neimovinske štete); vodi se postupak pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske Rev-2887/2019. Postupak pred Ustavnim sudom RH (U-III-1905/2019) je u zastoju dok se ne riješi postupak pred Vrhovnim sudom RH.

Iznos dospjele tražbine 86.401,13 EUR (650.989,31 kuna prema fiksnom tečaju konverzije 7.53450)

Glavnica 40.878,63 EUR (308.000,00 kuna prema fiksnom tečaju konverzije 7.53450)

Kamate: zatezne kamate na glavnica do dana podnošenja prijave (10.07.2023. godine) 45.522,50 EUR (342.989,28 kuna prema fiksnom tečaju konverzije 7.53450).

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

zatezne kamate (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA **NE** za iznos _____ (kn)

Naziv ovršne isprave

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

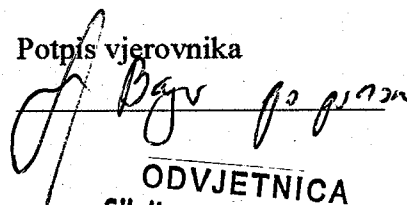
Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

Zagreb, 10.07.2023. godine

Potpis vjerovnika



ODVJETNICA
Silvija Marasović Bajuk
ZAGREB, Radnička cesta 32

Prilog:

Odluka Ustavnog suda RH od dana 28.05.2019. godine

Podnesena revizija

Odluka Županijskog suda RH od dana 28.02.2019. godine

Odluka Prvostupanjskog suda RH od dana 28.11.2016. godine
punomoć za zastupnje

mr.sc. Silvija Marasović Bajuk, odvjetnica
RADNIČKA CESTA 32,
HR- 10 000 Zagreb
Mob.: (+385) 091 36 36 223

PUNOMOĆ

ODVJETNICA
Silvija Marasović Bajuk
ZAGREB Radnička cesta 32

Ovlašćujem da me pravno zastupa (brani):

Odvjetnica Silvija Marasović Bajuk, Radnička cesta 32, 10 000 Zagreb

u predstojećim post. postupku,

koji se vodi pred TRGOVAČKIM SUDOM u ZG, STALNA SUDBA V KARNOLCI
ST-1243/2023

pod poslovnim brojem st - 1243/2023

temeljem tužbe (prijedloga, zahtjeva, optužnice, optužnog prijedloga ili sl.):

protiv ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o, OIB: 5856890942

radi prijave tražbine u predst. postupak; zastupanje

Opunomoćujem(o) odvjetnicu Silviju Marasović Bajuk da me (nas) zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima pred sudovima, upravnim tijelima, arbitražama i/ili pred kojim drugim tijelom i/ili drugom pravnom osobom i/ili fizičkom osobom, te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i koriste sva u zakonu predviđena sredstva, a osobito da podnosi tužbe i/ili žalbe i/ili druge pravne redovne i/ili izvanredne lijekove i/ili prigovore i/ili prijedloge i/ili zahtjeve i/ili molbe i/ili podneske i/ili druga pismena, te da daje u moje (naše) ime nasljedničku izjavu, te da za mene (nas) primi novac i/ili novčane vrijednosti u svezi svega gore navedenoga, kao i da o tome izdaje odgovarajuće potvrde.

Pristajem da odvjetnika za slučaj spriječenosti zamijeni:

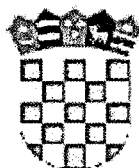
Za slučaj spora glede odvjetničke nagrade i/ili troškova i/ili čega drugoga u svezi navedenih obveza i prava iz ove punomoći pristajem(o) na nadležnost stvarno nadležnog suda u Zagrebu.

Datum: 10.07. 2023. godine

Vanja Ratković (VANJA RATKOVIĆ)

Potpis

(+pečat)



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marini Braje Meznarić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Vanje Ratković iz Velike Gorice, Andrije Mohorovičića 44, OIB: 48832566308, koju zastupa punomoćnik Silvija Marasović Bajuk, odvjetnica iz Odvjetničkog ureda Vedriš i Partneri iz Zagreba, protiv tuženika ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 39, OIB: 58576890942, kojeg zastupaju odvjetnici iz odvjetničkog društva Penezić i Kožul d.o.o. iz Zagreba, radi diskriminacije, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 22. studenoga 2016. u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice Silvije Marasović Bajuk, odvjetnice, zz tuženika Ivone Čulo i punomoćnika tuženika Ljubice Čulić, odvjetnice, dana 28. studenoga 2016.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je tuženik i to ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 39, Matični broj: 080416877, OIB: 58576890942, izravno diskriminirao i uznemiravao tužiteljicu i to VANJU RATKOVIĆ iz Velike Gorice, Andrije Mohorovičića 44, OIB: 48832566308 i to na način da joj je isplaćivao manju plaću i naknadu plaće za jednak rad i rad jednake vrijednosti u odnosu na usporedivog muškog glavnog urednika, te se prema njoj drugačije odnosio nego prema usporedivom muškom glavnom uredniku.

II. Nalaže se tuženiku da naknadi tužiteljici imovinsku štetu u iznosu od 208.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a koje teku na iznos od 13.000,00 kuna bruto od 15.08.2009. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.09.2009. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.10.2009. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.11.2009. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.12.2009. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.01.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.02.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.03.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.04.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.05.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.06.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.07.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.08.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.09.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.10.2010. pa sve do isplate, 13.000,00 kuna bruto od 15.11.2010. pa sve do isplate, sve u roku 8 dana, pod prijetnjom ovrhe.

III. Nalaže se tuženiku da naknadi tužiteljici neimovinsku štetu u iznosu od 100.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamata, tekućim od 28.03.2011. do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku 8 dana, pod prijetnjom ovrhe.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici trošak ovog postupka u roku 8 dana zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja po stopi koja se određuje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 postotnih poena, pa sve do isplate i to pod prijetnjom ovrhe."

II. Nalaže se tužiteljici platiti tuženiku parnični trošak u visini od 8.750,00 kuna, u roku 8 dana.

Obrazloženje

Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom zaključila dana 01.12.2006. ugovor o radu na neodređeno vrijeme za radno mjesto Glavne urednice časopisa "Geo". Navedeni ugovor mijenjan je četiri puta i to u dijelu koji se odnosi na plaću, zbog čega su zaključeni: Dodatak ugovora o radu od dana 01.07.2007., Dodatak II ugovora o radu od dana 01.01.2008., Dodatak III ugovora o radu od dana 1.08.2010. te Dodatak IV ugovora o radu od dana 01.02.2011. Kontinuitet radnopravnog odnosa priznat je od 24.11.2005. Navedeni radni odnos prestao je temeljem odluke o poslovno uvjetovanom otkazu, koju je tužiteljica osporavala u sudskom postupku koji se vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Pr- 2963/11. Obzirom da je dana 30.09.2011. sklopila s tuženikom Sporazum kojim je uredila pitanje prestanka radnog odnosa, tužiteljica je u navedenom parničnom postupku povukla tužbu. Radni odnos je prestao s danom 10.10.2011. Tužiteljica ističe kako ju je tijekom cijelog trajanja gore navedenog radnog odnosa tuženik sustavno diskriminirao i uznemiravao. Tužiteljica ističe kako je tijekom trajanja radnog odnosa radila na mjestu Glavne urednice časopisa GEO. Riječ je o časopisu koji je kod tuženika uz NATIONAL GEOGRAPHIC (dalje u tekstu: NG) jedini popularno-znanstveni časopis. Tuženik je NG i GEO časopis svrstao u tzv. "muški lifestyle segment" zajedno s časopisima Men's Health i Klik. Časopisi koji su bili u toj grupaciji imali su zajedničkog direktora izdanja (tzv. publisher), Marijana Topolovca. U krugu časopisa koji su spadali pod "muški lifestyle segment" i kojima je bio zajednički direktor izdanja, tužiteljica je jedina bila glavna urednica ženskog spola dok su svi drugi glavni urednici časopisa bili muškarci. Tužiteljica navodi kako ju je tuženik izravno diskriminirao u odnosu na glavnog urednika NG - Hrvoja Prčića, čime je postupao suprotno Zakonu o ravnopravnosti spolova (NN 82/08), Zakonu o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08) te Zakonu o radu (NN 38/1995, 54/1995, 65/1995, 102/1998, 17/2001, 82/2001, 114/2003, 142/2003, 30/2004, pročišćeni tekst 137/2004: dalje u tekstu: stari ZR) (NN 149/09 i 61/11 - dalje u tekstu: novi ZR). Naime, Hrvoje Prčić je glavni urednik NG časopisa koji je popularno-znanstveni časopis i koji je po svom procesu izrade, točnije po konceptu, temama, prevodenju, provjeri, redakturi i uređivanju tekstova u osnovi identičan GEO časopisu, čime su i poslovi i odgovornost glavnog urednika NG časopisa i tužiteljice usporedivi, odnosno koji su po definiciji Zakona o radu jednaki poslovi. Dapače, tužiteljica je zbog manjeg broja osoblja u redakciji, manjeg proračuna te zbog veće količine teksta tijekom trajanja radnog odnosa imala i više posla od glavnog urednika NG časopisa. Napominje kako je glavni urednik, Hrvoje Prčić gotovo od samog

početka izlaženja NG časopisa pa sve do 01.01.2010. u redakciji imao i Ivonu Lerman (završen magisterij iz novinarstva okoliša - tzv. environmental journalism u SAD-u) koja je u početku imala titulu pomoćnice glavnog urednika te kasnije zamjenice glavnog urednika, a koja je cijelo vrijeme pomagala glavnom uredniku i većim dijelom radila poslove glavnog urednika. Za razliku od glavnog urednika, gospodina Prčića, tužiteljica nije imala pomoćnicu glavnog urednika niti zamjenicu glavnog urednika, već je 2005. godine u redakciji zaposlena gospođa Ines Jonjić (germanistica i etnologinja, bez prethodnog radnog iskustva u novinarstvu) koja je bila zaposlena na mjestu asistentice. Nadalje, usprkos jednakim radnim zadacima redakcija, redakcija NG časopisa je gotovo tijekom svih godina imala veći broj stalno zaposlenih osoba. Primjera radi tužiteljica navodi kako je NG redakcija 2006. godine imala 6 osoba dok je redakcija GEO časopisa imala 3 osobe. Obzirom na navedeno, nesumnjivo je da je tužiteljica imala i veći opseg poslova od glavnog urednika NG časopisa. Sukladno članku 82. starog ZR-a i članku 83. novog ZR-a, poslodavac je dužan isplatiti jednaku plaću ženi i muškarcu za jednak rad i za rad jednake vrijednosti. Usprkos činjenici što se u konkretnom slučaju radilo o jednakom radu i radu jednake vrijednosti, tuženik je od samog početka radnog odnosa tužiteljicu plaćao znatno manje od muškog glavnog urednika, gospodina Prčića. Prema saznanjima tužiteljice, razlika u mjesečnim plaćama (bez obzira na povećanja i smanjivanja plaće) između nje i glavnog urednika NG časopisa bila je oko 8.000,00 do 10.000,00 HRK. Iako je tužiteljica na to ukazivala poslodavcu više puta, poslodavac nikada nije jednako vrednovao rad tužiteljice i rad usporedivog muškog glavnog urednika, gospodina Prčića. Dapače, nakon posljednjeg vala smanjenja plaća koje je uslijedilo tijekom veljače 2011. godine, tužiteljici je bila smanjena plaća za 20% i to retroaktivno s datumom 01.02.2011., a nakon čega je tužiteljica imala manju plaću čak i art direktora (muškarca) Stjepana Drmića kojem je bila nadređena i koji je radio za redakciju GEO časopisa. Nadalje, tužiteljica ističe kako se zbog navedene diskriminacije obratila poslodavcu i to najprije usmenim putem, međutim kako tuženik nije reagirao i uklonio diskriminaciju, tužiteljica se sukladno članku 130. Zakona o radu i sukladno članku 49. Pravilnika o radu, dana 25.03.2011. i pisano obratila tuženiku. Povodom navedenog zahtjeva pred tuženikom je proveden postupak zaštite dostojanstva radnika. Tužiteljica ističe kako navedeni postupak nije bio proveden s namjerom da se zaštiti njeno dostojanstvo i ukloni diskriminacija, nego s namjerom da se izazove još veći osjećaj straha i nelagode kod tužiteljice sve kako bi se prikrila diskriminacija. Kao prvo tužiteljica ističe kako joj poslodavac nije dopustio uvid u važeći Pravilnik o radu i druge akte koji reguliraju radnopravne odnose. Interne propise koji reguliraju radnopravne odnose, tuženik je tužiteljici dostavio tek na saslušanju dana 01.04.2011. nakon što je tužiteljica htjela o navedenim nepravilnostima obavijestiti inspektora rada. Sam postupak proveden je na način da je tužiteljica dana 01.04.2011. bila ispitivana punih 7 sati. Iz samih pitanja i određene mjere koja je donesena kao "zaštitna" mjera, očito je da je tuženik samo dodatno uznemiravao tužiteljicu. Naime, temeljem te donesene mjere tužiteljica je imala obvezu svako jutro, prije rada javiti se Meliti Šifter Mlinar (osoba zadužena za zaštitu dostojanstva radnika) i na dnevnoj bazi je izvještavati o svojim radnim zadacima i planovima za taj radni dan. Tužiteljica napominje kako je tuženik određenom mjerom htio izvršiti psihološki pritisak, jer je zbog predložene mjere upravo tužiteljica bila ta koja je trebala svaki dan "polagati račune" poslodavcu i koja je bila pod dodatnim nadzorom. Tužiteljica posebno ističe kako takva mjera nije postojala za niti jednog glavnog urednika, osobito ako se uzme u obzir narav, dinamika i bit posla glavnog urednika koji zahtijeva određeni vid samostalnosti i autonomnog odlučivanja. Tužiteljica također ističe kako Melita Šifter Mlinar kao direktorica financija nije imala ni potrebna stručna znanja potrebna za nadzor rada glavnog urednika ili novinara, te je očito da je mjera donesena samo radi zastrašivanja i daljnjeg uznemiravanja tužiteljice. Tužiteljica ističe kako od 36 pitanja, njih 27 nema nikakve direktne veze s njenom pritužbom nego su ona imala isključivo svrhu iscrpljivanja, zastrašivanja i stavljanja tužiteljice u položaj optuženice koja je trebala

gotovo punih 7 sati tuženiku opravdavati svoj rad i odgovarati na pitanja na koja tuženik već zna odgovore, obzirom da je sam donosio odluke (npr. trajanje radnog odnosa, visina plaće, radni zadaci itd.). Nadalje sam tuženik uopće nije osigurao tajnost postupka koja je propisana kako Zakonom o radu tako i Pravilnikom o radu te je odmah nakon zaprimljene pritužbe, a prije samog saslušavanja tužiteljice, postalo poznato da je tužiteljica pokrenula postupak i zbog čega ga je pokrenula. Tako je tužiteljicu dana 30.03.2011. kontaktirao Martin Meister koji ju je zvao povodom pokrenutog postupka, a koji postupak je trebao biti tajan. Gospodin Meister je glavni urednik svih međunarodnih izdanja GEO časopisa i zaposlen je kod Gruner&Jahra koji su suvlasnici tuženika. Isti je direktno pitao tužiteljicu za pojedinosti postupka kojeg je u tajnosti pokrenula pred tuženikom, te joj je rekao da je već poznato da je pokrenula postupak u kojem traži i naknadu štete. Postupak je okončan na način da nisu saslušani svjedoci i da je tuženik dana 05.04.2011. odbio pritužbu tužiteljice. Tužiteljica posebno ističe da je tijekom trajanja radnog odnosa bila više puta prisiljavana kršiti zakon na način da objavi reklamne sadržaje bez oznake da je riječ o plaćenom oglasu, a što sukladno članku 20. st. 4. i članku 59. Zakona o medijima predstavlja prekršaj sankcioniran novčanom kaznom do 1.000.000,00 HRK. Navedeno ponašanje poslodavca (točnije publisher, gospodina Marijana Topolovca) tužiteljica je prijavila i u pritužbi za zaštitu dostojanstva, međutim poslodavac se uopće nije osvrnuo na taj dio pritužbe, niti je poduzeo mjere da se takvo ponašanje više ne ponovi. Dana 26.04.2011. gospodin Topolovec uložio je pritužbu protiv tužiteljice, obrazlažući istu na način da je pokretanjem postupka za zaštitu dostojanstva od strane tužiteljice njemu narušeno dostojanstvo, ugled i čast te ograničeno pravo na rad. Povodom pritužbe gospodina Topolovca, tužiteljica je saslušana dana 06.05.2011. Iz samih postupaka koji su se vodili povodom zaštite dostojanstva očito je da se poslodavac različito ponašao u odnosu na tužiteljicu i gospodina Topolovca. Naime, gospodin Topolovec bio je odmah obaviješten o sadržaju tužiteljicine pritužbe, nakon čega je tek 04.04.2011. saslušan čime je imao dovoljno vremena da se pripremi za saslušanje. S druge strane tužiteljica je sa sadržajem pritužbe gospodina Topolovca bila upoznata tek neposredno prije postavljanja pitanja i to nakon višestrukog inzistiranja da se tužiteljici pokaže pritužba i da ju se upozna s činjenicama koje joj se stavljaju na teret. Postupak gospodina Topolovca je zapravo bio "kazna" zbog pritužbe tužiteljice i očito pokrenut u dogovoru s tuženikom s ciljem zastrašivanja i "kažnjavanja" tužiteljice zbog formalnog obraćanja poslodavcu za zaštitu svog dostojanstva. Različitost postupanja očita je i u tome da su u postupku zaštite dostojanstva gospodina Topolovca saslušani svjedoci, dok u postupku pokrenutom od strane tužiteljice nije saslušan niti jedan svjedok. Nadalje, umjesto odluke, osoba zadužena za zaštitu dostojanstva donosi "Službenu bilješku" u kojoj iznosi svoj subjektivni stav o tome kako je gospodin Topolovec vidno uznemiren i povrijeđen pritužbom te ga indirektno upućuje u sudski postupak, obzirom da navodi kako poslodavac nije nadležan za konkretan slučaj. Nadalje tužiteljica ističe kako razlika u plaćama te razlika u postupanju prilikom provođenja postupka zaštite dostojanstva nisu jedine situacije u kojima je dolazila do izražaja diskriminacija na temelju spola. Primjera radi tužiteljica navodi da je poslodavac preko direktora izdanja bez prethodnog konzultiranja s tužiteljicom vršio reorganizaciju osoblja njene redakcije dok se s glavnim urednikom NG časopisa uvijek konzultirao prije bilo kakvih kadrovskih promjena koje su se ticale rada njegove redakcije. Poslodavac joj usprkos pritužbi nije osigurao niti rad u sredini u kojoj bi bilo zaštićeno njeno dostojanstvo te je dopustio da joj direktor izdanja nerealno povećava opseg poslova, zadaje zadatke koji se nisu mogli ispuniti unutar postavljenog roka, umanjuje zasluge te joj nije dao uvid u poslovanje časopisa sve kako bi se zaštitio radnik koji je uz tuženika i navodno po njegovom nalogu provodio uznemiravanje. Poslodavac kao i zajednički nadređeni direktor izdanja se nikada na takav način nisu ponašali prema gospodinu Prčiću iz čega je dodatno razvidno da je tužiteljica bila diskriminirana na temelju spola u odnosu na usporedivog radnika. Obzirom na sve gore navedeno tužiteljici je uslijed dugogodišnje diskriminacije i uznemiravanja povrijeđeno njeno pravo osobnosti, točnije

72

njeno dostojanstvo te pravo na tjelesno i duševno zdravlje zbog čega je ista pretrpila i neimovinsku štetu. Tužiteljica navodi i da je diskriminatorno i uznemirujuće postupanje prema njoj dovelo do naglog pogoršanja njenog zdravlja. U siječnju 2011. godine, nakon što je od tuženika, a preko direktora izdanja Topolovca bila izložena pritiscima da ponovo pristane na rad u nemogućim uvjetima te ucijenjena oko zadržavanja posla i posla Ines JonjićPeras, tužiteljici se aktivirala bolest koja je godinama bila u remisiji - artritis. Bolest se pojavila u tzv. akutnom obliku što se manifestiralo jakim i dugotrajnim bolovima u kostima i zglobovima koji dovode do ukočenosti te mogućih deformiteta kostiju. Tužiteljica je zbog toga svakodnevno bila u Centru za bol, išla na učestalije tretmane akupunkture (privatno plaćene), a kao sastavni dio terapije morala koristiti i jake protuupalne lijekove (movalis, zaldiar) kao i druge lijekove kako bi suzbila nuspojave prethodnih (peptorani, normabeli i dr.). Specijalističkom pretragom jasno je utvrđeno da je "okidač" bio psihički stres na poslu koji je rezultat uznemiravanja i diskriminacije. Zbog aktiviranja autoimune bolesti i neprijateljskog okruženja na radnom mjestu, tužiteljici je imuni sustav jako oslabio te se nastavila razbolijevati tijekom gotovo cijele 2011. godine. Nekoliko dana nakon sedmosatne istrage, tužiteljica je zbog želučanih problema ponovno početkom travnja otvorila kraće bolovanje, kao i u srpnju 2011. godine. Tužiteljica navodi kako je zbog zdravstvenih pregleda tražila krajem ožujka jedan dan godišnjeg odmora, a koji joj tuženik osvećujući se na pritužbu za zaštitu dostojanstva nije odobrio i na što se također žalila pismenim putem. Tužiteljica navodi da je u razdoblju od siječnja 2011. do srpnja 2011. godine izgubila i 7 kg i sa svojih uobičajenih 55 kg došla na 48 kg. Slijedom navedenog tužiteljica predlaže presuditi kako to sadržajem opisuje izreka ove presude.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev tužiteljice, kako u osnovu tako i u visini. Rad tužiteljice kod tuženika započeo je nakon što je tuženik preuzeo izdavanje časopisa Geo temeljem Ugovora o pripajanju od 24.10.2006., prema kojem je tuženik bio u obvezi preuzeti između ostalog i zaključen ugovor o radu od 24.11.2005. tužiteljice sa prethodnim izdavačem, a kao dotadašnje glavne urednice časopisa Geo. Nakon preuzimanja uređivanja i izdavanja časopisa Geo od strane tuženika, tužiteljica je nastavila biti glavna urednica časopisa, te se zaposlila kod tuženika temeljem navedenog ugovora o radu od 01.12.2006. U pogledu plaće tužiteljice, tuženik ističe da je tužiteljici odmah povećao bruto plaću za otprilike 15% u odnosu na koju je do tada primala kao glavna urednica istog časopisa kod ranijeg izdavača. Nadalje, tužiteljici je u vrijeme dobrih poslovnih rezultata tuženika, kao i većini ostalih radnika, plaća dodatno povećavana, i to; dana 01.07.2007. na 16.008,52 kune bruto, dana 01.01.2008. na iznos od 17.073,25 kuna bruto. Uslijed početka gospodarske krize, koja se posebno odrazila na izdavaštvo, tužiteljica je, kao i većina ostalih radnika, sklopila dodatak ugovora o radu kojim joj je plaća smanjena dana 01.08.2010. na 16.219,59 kuna bruto, a dana 01.02.2011. na 12.800,00 kuna bruto, odnosno na plaću identičnu plaći koju je primala kod prijašnjeg poslodavca, pravnog prednika tuženika. Teška gospodarska kriza, koja je naročito pogodila osnovnu djelatnost tuženika odnosno prodaju njegovih izdanja, dovela je do potrebe da se određeni časopisi koji više nisu bili rentabilni ukinu, jer bi ugrozili ostalo poslovanje tuženika. Pri tome je tuženik nastojao prvo smanjiti troškove unutar uredništva postojećih časopisa sve u cilju održavanja izdanja tih časopisa i radnih mjesta vezanih uz iste, a tek ako bi neki časopis duže vrijeme pokazivao negativno poslovanje uprava bi uz suglasnost vlasnika društva donijela odluke o ukidanju pojedinog časopisa, poštujući pri tome sva prava svih radnika koja su radila u redakcijama ukinutih časopisa. Ukupni prihodi od prodaje časopisa Geo u razdoblju od 2007. godine do 2010. godine bili su smanjeni za više od 49 %, dok je ista situacija bila i u odnosu na prihode od oglašavanja u časopisu Geo budući su ukupni prihodi od prodaje oglasa u časopisu Geo u razdoblju od 2007. godine do 2010. godine bili smanjeni za više od 50 %. Pad prihoda časopisa Geo, osobito smanjenje prodaje časopisa Geo, koje je u osnovi glavni izvor financiranja časopisa, kao i smanjenje potrebe oglašavanja u predmetnom

časopisu, razlog su zbog kojih je tuženik donio navedenu Odluku o ukidanju časopisa Geo i Odluku o ukidanju uredništva časopisa Geo s kojim podacima i činjenicama je tužiteljica bila upoznata. Tuženik je tijekom 2010. i 2011. godine donio odluku o ukidanju nekoliko časopisa i njihovih redakcija (Klik, Stars, Joy i dr.), te je sve radnike zbrinuo sukladno zakonu, priznavši im sva njihova prava te ne vodi niti jedan sudski radni spor u svezi navedenog. Časopis Geo trebao je biti ukinut još krajem 2010. godine, ali je uprava dala još neko vrijeme da se poprave rezultati, a kako isti nisu bili bolji, tuženik je dana 13. lipnja 2011. donio Odluku o ukidanju časopisa Geo i redakcije časopisa Geo u kojem je tužiteljica bila zaposlena. Dakle, razlog donošenja Odluke o poslovno uvjetovanom otkazu tužiteljici od 30.06.2011. godine bilo je ukidanje časopisa Geo koju je Odluku o ukidanju časopisa Geo tuženik donio dana 13. lipnja 2011., nakon dužeg vremena odlučivanja, a sve zbog financijskih gubitaka u poslovanju predmetnog časopisa koji su povezani s nastavljenim višemjesečnim trendom pada tiraže i općom gospodarskom krizom, osobito u glavnoj djelatnosti tuženika. Temeljem Odluke o otkazu ugovora o radu (redovni, poslovno-uvjetovani otkaz) radni odnos tužiteljice kod tuženika prestao je dana 10.10.2011. U pogledu Pritužbe tužiteljice od 25.03.2011., tuženik ističe kako su suvlasnici poslovnih udjela tuženika renomirana međunarodna trgovačka društva koja se bave istom djelatnošću, odnosno međunarodne korporacije sa sjedištima u Finskoj, Njemačkoj i Austriji, te obavljaju poslovanje na cijelom području Europe, Rusije te ostalih dijelova svijeta, pa su vodeće izdavačke kuće ne samo u zemljama u kojima im je sjedište nego na području čitave Europe, a kao takve inzistiraju na poštivanju svih radničkih prava i zadovoljstvu svojih zaposlenika. Čim je tuženik zaprimio Pritužbu tužiteljice dana 28.03.2011., odmah je proveden postupak kod tuženika u skladu sa Zakonom o radu i internim aktima tuženika. Melita Šifter Mlinar je, kao osoba ovlaštena za primanje i rješavanje pritužbi radnika vezane uz zaštitu dostojanstva radnika, održala sastanak u povodu Pritužbe tužiteljice dana 01.04.2011. uz sudjelovanje punomoćnica tužiteljice i to odvjetnica Silvije Marasović Bajuk i Vlatke Vedriš, a sve u cilju pružanja radnici svih prava koja joj pripadaju. Nakon toga, u okviru istog postupka utvrdila je i ostale relevantne činjenice te je dana 05.04.2011. donijela Odluku kojom odbija Pritužbu i zahtjev za naknadu štete tužiteljice kao neosnovan. Tuženik ističe kako tužiteljica od zaposlenja kod tuženika dana 01.12.2006. godine do kraja njenog radnog odnosa kod tuženika, osim podnošenja Pritužbe od dana 25.03.2011. koja je zaprimljena kod tuženika dana 28.03.2011. nikada nije podnijela niti jedan službeni zahtjev za zaštitu bilo kojeg prava iz radnog odnosa, niti bilo kakvu pritužbu na rad i postupanje drugih zaposlenika tuženika. Također, tužiteljica je uvijek samovoljno potpisivala dodatke ugovora o radu koji su određivali plaću i nikada službeno nije podnijela bilo kakav prigovor u pogledu iste. Tužiteljica je bez ikakvih primjedbi potpisala zapisnik od 01.04.2011. sa sastanka temeljem njene Pritužbe. Nije pokrenula nikakav spor temeljem poslovno uvjetovanog otkaza, te je istim dobila sva prava koja joj pripadaju temeljem njenog radnog odnosa, a koja je tuženik u cijelosti ispunio. U odnosu na navode tužiteljice zbog kojih je podnijela tužbu u ovoj pravnoj stvari, odnosno navode da je tuženik istu tijekom cijelog trajanja radnog odnosa sustavno uznemiravao i diskriminirao, tuženik ističe kako su takvi navodi tužiteljice u potpunosti neosnovani i paušalni. Prije svega, unutar tuženika formirana su uredništva pojedinih časopisa, publisheri - direktora izdanja pojedinog časopisa, zatim razne službe, kao što su služba prodaje, služba marketinga, služba distribucije, tiskanja i pretplate, služba financija, računovodstva i kontrolinga, služba upravljanja ljudskim potencijalima, i odjeli unutar službi kao što su odjel općih poslova, odjel informatike te glavni direktor društva. Svaki pojedini časopis ima uredništvo i glavnog urednika koji rukovodi uredništvom. Primarna djelatnost tuženika je izdavačka djelatnost, i u okviru iste izdaje časopise razne tematike, a osnovni kriterij je uspješnost na tržištu. Stoga se svako pojedino izdanje razlikuje po uspješnosti na tržištu, po tiraži, prihodima od prodaje časopisa i prihodima od prodaje oglasnog prostora, te se samim time razlikuju i u odgovornosti urednika, broju zaposlenih po pojedinim redakcijama, a posljedično i u plaćama radnika. Upravo u

odnosu na navedena dva časopisa koja navodi tužiteljica Geo i NG postoje znatne razlike. Naime, radi se o dva različita projekta, s velikim razlikama u prihodima u korist NG, a posljedično i s razlikama u opsegu posla i uredničkoj odgovornosti. Prije svega treba istaknuti da je vlasnik licencije za NG postavio uvjete zapošljavanja pri čemu je za glavnog urednika bilo potrebno dugogodišnje radno iskustvo i stručna znanja, a slični uvjeti su traženi i pri zapošljavanju art direktora časopisa NG. Upravo je g. Prčić udovoljavao zahtjevima davatelja licencije, i u konačnici je davatelj licencije od užeg izbora kandidata izabrao g. Prčića kao glavnog urednik časopisa NG jer je imao dugogodišnje radno iskustvo od 1986. godine te je tijekom karijere obnašao niz uredničkih i ostalih odgovornih funkcija. Isto tako, i g. Drmić, art direktor u uredništvu časopisa NG (kasnije i Geo), kojeg tužiteljica navodi u tužbi, je imao prijašnje radno iskustvo te je od siječnja 2003. godine zaposlen kod tuženika. Prema tome, budući da uvjete zapošljavanja postavljaju vlasnici licencije, nije moguća zamjena uredničkih mjesta magazina Geo i NG kako to neosnovano tužiteljica želi prikazati. S druge strane, kao što je ranije navedeno, tuženik je temeljem ugovora o pripajanju preuzeo časopis Geo, pa je tužiteljica nastavila biti glavna urednica časopisa te se zaposlila kod tuženika temeljem ugovora o radu od 01.12.2006. Tuženik pri tome ističe da je predmetno zaposlenje tužiteljčin prvi radni odnos, odnosno tužiteljica je u svojoj karijeri radila samo u časopisu Geo. Ako se uzme u obzir samo duljina radnog odnosa tužiteljice i g. Prčića kod tuženika, proizlazi kako je g. Prčić u trenutku kada je tužiteljica prvi put zaposlena već imao 3 godina radnog staža kod tuženika, sveukupno više od 17 godina radnog iskustva na uredničkim poslovima. Ukratko rečeno, uređivanje različitih časopisa ne može se smatrati poslom jednakog obujma, odnosno sam naziv radnog mjesta "glavni urednik časopisa" ne znači sam po sebi jednake obveze, radne zadatke, pa time niti jednaku plaću. Činjenica je da unutar tuženika postoji više uredništva časopisa, pa prema tome i više glavnih urednika časopisa, te da su plaće glavnih urednika različite ovisno o dinamici izdavanja časopisa, visini prihoda časopisa, uredničkoj zahtjevnosti pojedinih projekata, zahtjevima vlasnika licencija, te u konačnici prijašnjem radnom iskustvu osobe koja obavlja navedeni posao. S druge strane, uspoređujući samo konkretna dva časopisa, rad glavnih urednika se ne može izjednačiti niti s obzirom na vještine potrebne za obavljanje njihovih radnih zadataka jer su načini na koji se materijali preuzimaju i objavljuju drugačiji; glavni urednik časopisa NG ima zadaću izabrati materijal koji će objaviti između širokog "poola" materijala koji su mu ponuđeni od strane davatelja licencije, za što je potrebno veliko uređivačko iskustvo kao i znanje jezika na kojem su materijali izvorno objavljeni, glavni urednik časopisa NG g. Prčić je uz navedene radne zadatke ujedno i pripremao NG specijale, knjige te NG Traveler (npr. 2006 godine NG specijal; - 13. broj magazina - Hrvatska u NGM-u br 2, NG specijal; Judino evanđelje, u 2007. godini NG specijal- 13. broj magazina - Hrvatska u NGM-u br 3, NG specijal; Eko prilog, u 2008. godini NG knjiga; Bilo zemlje, NG Knjiga; 12 najboljih hrvatskih tema, NG Traveler br 1, NG Traveler br 2, u 2009. godini NG specijal; Hrvatska u plamenu, NG Traveler br 3, NG Traveler br 4 i dr.) i bio glavni urednik i tih izdanja, a koja su izdanja nekada bila i mnogo zahtjevnija od uređivanja časopisa. U početku izlaženja časopisa NG zadaća glavnog urednika je bila pripremiti 1-2 hrvatske reportaže po broju što je također iziskivalo dodatan rad i sredstva, s druge strane, u časopisu Geo se sav materijal za časopis dobivao od davatelja licencije i to na njemačkom jeziku, a tužiteljica kao glavna urednica se ne služi tim jezikom. U razdoblju od 2006. godine do 2012. godine sastavljeno je od strane Agencije IPSOS istraživanje. Navedeno istraživanje koriste sve marketinške agencije kada rade media planove za oglašavanje u magazinima u Hrvatskoj. Upravo je navedeno istraživanje direktan pokazatelj snage brenda na tržištu i upravo zbog navedenih podataka proizlazi kako časopis NG ima puno veće prihode od oglašavanja od časopisa Geo. Časopis NG je u 2008. godini ostvario ukupan prihod (od prodaje časopisa i prodaje oglasa) u iznosu od cca 7.096.890 kuna, dok je časopis Geo u istom razdoblju ostvario ukupan prihod (od prodaje časopisa i prodaje oglasa) u iznosu

72

od cca 4.528.094 kuna, dakle 36,19% manji prihod od časopisa Geo. U 2009. godini časopis NG je imao 26,08% veći ukupan prihod u odnosu na ukupan prihod časopisa Geo, a u 2010. godini prihodi časopisa NG su bili 31,13% veći od prihoda časopisa Geo. Iz svega navedenog nesporno proizlazi kako se plaće glavnih urednika i urednica, a niti ostalih zaposlenika ne "prelijevaju" automatski samo zbog činjenice da im je naziv radnog mjesta glavni urednik ili što im je tematika časopisa slična. Svaki pojedini zaposlenik pregovara i ugovara visinu plaće samostalno s tuženikom kao poslodavcem te u svakom ugovoru o radu točno je naveden časopis u kojem glavni urednik obavlja svoj posao. Kao što je ranije navedeno, plaće glavnih urednika, kao i ostalih zaposlenih, ovise o iskustvu, radnom stažu, složenosti posla kojeg obavlja, veličini redakcije, prihodima od prodaje i broju prodanih primjeraka, prepoznatljivosti branda na tržištu i slično. Uslijed početka gospodarske krize, koja se posebno odrazila na izdavaštvo, tužiteljica je, kao i većina ostalih radnika, sklopila dodatak ugovora o radu kojim joj je plaća smanjena dana 01.08.2010. na 16.219,59 kuna bruto, a dana 01.02.2011. na 12.800,00 kuna bruto, odnosno na plaću identičnu plaći koju je primala kod prijašnjeg poslodavca, pravnog prednika tuženika. S druge strane, tužiteljica je uvijek samovoljno potpisivala dodatke ugovora o radu koji su određivali plaću i nikada službeno nije podnijela bilo kakav prigovor u svezi iste. U odnosu na Hrvoja Prčića tuženik ističe kako je tužiteljica u trenutku podnošenja Pritužbe primala 25,02% manju plaću od najviše plaće koju je primala kod tuženika temeljem Dodatka II. Ugovoru o radu od 01.01.2008., dok je u istom razdoblju g. Prčić, glavni urednik časopisa NG primao 26,36% manju plaću od najviše plaće koju je primao temeljem Dodatka II. Ugovoru o radu od 01.01.2006. Tuženik ističe kako se Hrvoju Prčiću nije povećala plaća od 01.01.2006., za razliku od tužiteljice kojoj je plaća zadnji put povećana 01.01.2008. neposredno prije početka krize, a isto tako da su im u postotku plaće jednako smanjene. Dakle, kao ni pri povišavanju plaće uslijed dobrih poslovnih rezultata, tako ni pri smanjenju plaće uslijed loših poslovnih rezultata, tužiteljica nije ni na koji način tretirana različito od drugih zaposlenika, pa ni različito od Hrvoja Prčića. Prema tome, tuženik ističe kako ne postoji nikakav oblik diskriminacije u odnosu na glavne urednike i urednice pojedinih časopisa, već da konkretne brojke i rezultati pokazuju da postoji čitav niz različitih faktora o kojima ovisi način rada i obim posla pojedinog radnika, a nastavno tome visina plaće pojedinih radnika tuženika. Nadalje, što se tiče navoda tužiteljice, tuženik ističe kako časopisi Geo i NG nisu "muški lifestyle magazini", kako to prikazuje tužiteljica, već spadaju u popularno-znanstvene časopise. S druge strane, ukoliko se i uzme da su navedeni časopisi zajedno sa časopisima Men's Health i Klik "muški lifestyle magazini", a da je tužiteljica bila jedina ženska urednica unutar navedena 4 časopisa, nije jasno iz kojeg bi se razloga isto smatralo diskriminacijom na temelju spola. U odnosu na navodnu spolnu diskriminaciju, tuženik ističe kako je u predmetnom razdoblju kada je tužiteljica podnijela Pritužbu (u ožujku 2011. godine) zapošljavao 4 glavna urednika muškog spola i 13 glavnih urednica ženskog spola. Marijan Topolovec je bio publisher odnosno direktor oba navedena časopisa NG i Geo, ali isto tako je Marijan Topolovec bio direktor izdanja većeg broja časopisa osim navedenih, koji su imali troje glavnih urednika i pet glavnih urednica. Trenutno je g. Topolovec publisher devet uredništva časopisa. Nadalje, tuženik ističe kako su najveće plaće od glavnih urednika i urednica svih izdanja imale upravo dvije glavne urednice, stoga da se visina plaće ne može promatrati kroz naziv radnog mjesta i sličnu tematiku časopisa što je ranije obrazloženo. Primjera radi ističe kako su časopisi Story i Star spadali u tzv. Gossip časopise i tematski su bili međusobno usporedivi jednako kao Geo i NG. Pri tome je glavna urednica časopisa Story, Tonkica Zlački imala znatno veću plaću od glavnog urednika časopisa Stars Mate Tokića. Slični časopisi su bili Klik i Men's Health, pri čemu je glavni urednik časopisa Klik Mladen Smrekar imao plaću znatno manju od glavnog urednika časopisa Men's Health Krešimira Šege. Iz navedenog jasno proizlazi da je u slučaju časopisa Story i Stars ženska glavna urednica imala veću plaću u odnosu na muškog glavnog urednika, a u slučaju časopisa Klik i Men's Health muški glavni urednik imao veću plaću u odnosu na drugog muškog

glavnog urednika, odnosno da postoji velika razlika u plaći između glavnih urednika koja je prvenstveno rezultat pozicije pojedinog časopisa na tržištu. G. Topolovec je kao direktor izdanja izvršavao naloge Uprave tuženika, te iz postupka provedenog pred tuženikom nije proizašlo da bi na bilo koji način postupao diskriminatorno prema tužiteljici niti da ju je na bilo koji način uznemiravao. Tuženik ističe kako su mjere štednje kod tuženika provedene i u drugim časopisima i uredništvima časopisa, da su smanjivane plaće i drugim glavnim urednicima i da nije bilo nikakve posebnosti u postupanju prema časopisu Geo ni prema tužiteljici. Osoba ovlaštena za primanje i rješavanje pritužbi radnika vezane uz zaštitu dostojanstva radnika u navedeno vrijeme bila je Melita Šifter Mlinar. Odmah po primitku Pritužbe dana 28.03.2011., sazvala je sa tužiteljicom sastanak dana 01.04.2011. Na predmetnom sastanku omogućila je tužiteljici da uz nju sudjeluju i njezine punomoćnice odvjetnice, a sve u cilju pružanja radnici svih prava koja joj pripadaju, te im omogućila da se o svemu neograničeno očituju. Uredno je sastavljen zapisnik na kojem su se sve prisutne stranke potpisale bez ikakvih primjedbi. Nakon toga, u najkraćem mogućem roku, dana 04.04.2011. godine, ovlaštena osoba održala je sastanak s Marijanom Topolovcem kako bi se isti očitovao na navode iz Pritužbe, izvršila je uvid u personalne dosjee i ugovore o radu tužiteljice, Hrvoja Prčića i g. Topolovca, analizirala je radne zadatke tužiteljice i Hrvoja Prčića, njihovih redakcija te druge relevantne podatke. Nakon provedenog postupka, Melita Šifter Mlinar je, kao osoba ovlaštena za primanje i rješavanje pritužbi radnika vezane uz zaštitu dostojanstva radnika, dana 05.04.2011. godine donijela Odluku kojom odbija Pritužbu i zahtjev za naknadu štete tužiteljice kao neosnovan. Sukladno tome, tuženik smatra da je cjelokupan postupak zaštite dostojanstva tužiteljice proveden u skladu sa zakonskim propisima i internim aktima tuženika uz poštivanje svih prava tužiteljice. Tuženik također smatra u cijelosti neosnovanim zahtjev tužiteljice za naknadu neimovinske štete, jer smatra da tuženik niti bilo koji zaposlenik tuženika na nikakav način nije diskriminirao ni uznemiravao tužiteljicu, niti pokazao postupanje koje bi se moglo takvim okarakterizirati. S druge strane, tužiteljica nije dostavila dokaze iz kojih bi proizašlo da je tužiteljica pretrpjela bilo kakve duševne boli radi smanjenja životne aktivnosti niti druge duševne boli koje tužiteljica navodi u tužbi. Kao što je ranije navedeno, g. Topolovec je kao direktor izdanja časopisa Geo bio neposredno nadređen tužiteljici, te je kao takav po uputama Uprave tuženika donosio odluke o smanjenju redakcijskih budžeta i otkazivanju suradnje vanjskim suradnicima, reorganizaciji poslovanja i slično, no tuženik smatra da takvo postupanje nije bilo usmjereno osobno protiv tužiteljice, niti da je bilo namjere uznemiravanja po bilo kojoj osnovi. Sve ranije navedene činjenice upućuju na zaključak da se gospodarska kriza i pad prihoda tuženika poklopio sa početkom smanjenja plaća zaposlenicima, jer je smanjenje plaća upravo time i uzrokovano. Tuženik je svjestan činjenice da je posao glavnog urednika bilo kojeg časopisa jako stresan posao, naročito u izdanjima koja su tjedna, ali isto tako i cjelokupni današnji način života, osobito u krizna vremena. Tuženik smatra da je upravo globalna kriza, smanjenje prodaje tiskarskih izdanja općenito, kao i oglasnih prostora u časopisima, bojazan za reorganizacijom radnih mjesta kod tuženika, smanjenje financijskih troškova (smanjivanje plaća, smanjenje vanjskih suradnika i slično) koje je uprava donijela u cilju opstanka samog tuženika, ostanka pojedinih časopisa, a time i radnih mjesta, eventualno utjecalo na zdravstveno stanje tužiteljice, a ne diskriminacija i uznemiravanje kako to tužiteljica želi prikazati. Stoga tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice uz naknadu parničnog troška tuženiku.

Sud je proveo dokaze uvidom u: Ugovor sklopljen između Večernjeg lista d.d. i tužiteljice od 08.08.2005., Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen između Adria magazin d.o.o. i tužiteljice od 24.11.2005. sa prilogom I. (list 9-17 spisa), Obavijest o prenošenju ugovora o radu od 02.11.2006. (list 18 spisa), Ugovor o radu sklopljen između stranaka od 01.12.2006. (list 19-26 spisa), Dodatak III. Ugovoru o radu od 01.08.2010.,

72

Dodatak IV. Ugovoru o radu od 01.02.2011. (list 27-28 spisa), Cjenik i uvjeti oglašavanja u 2010. godini (list 29-75 spisa), Pritužbu i zahtjev za naknadu štete tužiteljice od 25.03.2011., punomoć i povratnicu (list 76-85 spisa), zapisnik (list 86-99 spisa), dokumentacija od 31.03.2010. (list 100 spisa), Odluku kojom se odbija pritužba i zahtjev za naknadu štete tužiteljice od 05.04.2011. (list 101-107 spisa), odgovor tužiteljice od 05.05.2011. na Odluku tuženika (list 108-111 spisa), zapisnik (list 112-114 spisa), pritužbu Marijana Topolovca od 22.04.2011. (list 115-117 spisa), službeni bilješku od 10.05.2011. (list 118 spisa), medicinsku dokumentaciju (list 119-120 spisa), statističke podatke o prodaji časopisa Geo i National Geographic - dalje u tekstu NG (list 135 spisa), sudsku praksu (list 136-139 spisa), račun (list 152 spisa), pravno mišljenje prof. dr. sc. Siniše Rodina (list 153-154 spisa), ugovor o radu sklopljen između Sanoma Magazines Zagreb d.o.o. i Ivone Lerman od 20.10.2003., Dodatak ugovoru o radu od 01.09.2005., Dodatak II. ugovoru o radu od 01.01.2008., Dodatak III. ugovoru o radu od 01.07.2008., Dodatak IV. ugovoru o radu od 01.07.2011., Dodatak V. ugovoru o radu od 01.01.2010. (list 214-223 spisa), obračune plaće za Ivonu Lerman (list 224-292 spisa), ugovor o radu koji je sklopljen između Sanoma Magazines Zagreb d.o.o. i Hrvoja Prčića od 14.04.2003., Dodatak ugovoru o radu od 01.01.2004., Dodatak II. ugovoru o radu od 01.01.2006., Dodatak III. ugovoru o radu od 01.02.2009., Dodatak IV. ugovora o radu od 01.04.2011. (list 293-301 spisa), obračune plaće za Hrvoja Prčića (list 302-373 spisa), priloge uz podnesak tužiteljice od 08.06.2016. (list 391... spisa), stručne članke (list 409-410 spisa), ugovor o licenci sklopljen između National Geographic Society i Sanoma Magazines - Zagreb sa dodacima (list 411-464 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 465-471 spisa), ugovor o licenci između G+J International Publishing Holding GmbH i Adria Magazin d.o.o. sa prilogima (list 472-496, 538-562 spisa), životopis Hrvoja Prčića (list 498 spisa), e-mail korespondenciju (list 530-534, 537 spisa), dokumentaciju (list 597-598 spisa), stručne članke i sudsku praksu, Organizacijsku shemu, e-mail korespondenciju, Odluku o otkazu ugovora o radu za tužiteljicu sa Dodatkom I., Odluke tuženika o ukidanju časopisa, ocjene rada za tužiteljicu i Hrvoja Prčića i drugu dokumentaciju (list 599-663 spisa), posebna izdanja Gea i NG-a, saslušani su svjedoci: Marijan Topolovec, Hrvoje Prčić, Ines Jonjić Peras, Ivona Lerman, te tužiteljica kao stranka u postupku.

Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tužbeni zahtjev tužiteljice u djelu kojim traži zaštitu od diskriminacije kao radnice prvenstveno se temelji na tvrdnji da je diskriminirana na poslu kod tuženika kao poslodavca jer je u odnosu na glavnog urednika časopisa NG kod tuženika, stavljena u nepovoljniji položaj. To se ogleda u tome što joj je tuženik isplaćivao manju plaću, što je zabranjeno temeljem čl. 2. st. 1. i čl. 4. t. 4. kao i odredbom čl. 89. Zakona o radu (NN 38/95, 54/95, 64/95, 17/01, 82/01 i 114/03 – dalje: ZR). Potrebno je nadalje uzeti u obzir odredbe Zakona o radu (NN 149/09 i 61/11- dalje: ZR) koji je bio na snazi u razdoblju od 1. siječnja 2010. godine, pa tako prema odredbi čl. 5. st. 4. tog ZR-a zabranjena je izravna ili neizravna diskriminacija na području rada i radnih uvjeta, uključujući kriterije za odabir i uvjete pri zapošljavanju, napredovanju, profesionalnom usmjeravanju, stručnom osposobljavanju i usavršavanju te prekvalifikaciji, sukladno posebnim zakonima, dok je prema st. 5. poslodavac dužan zaštititi dostojanstvo radnika za vrijeme obavljanja posla od postupanja nadređenih, suradnika i osoba s kojima radnik redovito dolazi u doticaj u obavljanju svojih poslova, ako je takvo postupanje neželjeno i u suprotnosti s posebnim zakonima. Prema čl. 83. st. 1. i 2. tog Zakona određeno je da je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću ženi i muškarcu za jednaki rad i rad jednake vrijednosti, a dvije osobe različitog spola obavljaju jednaki rad i rad jednake vrijednosti ako:

72

- 1) obavljaju isti posao u istim ili sličnim uvjetima ili bi mogle jedna drugu zamijeniti u odnosu na posao koji obavljaju,
- 2) je rad koji jedna od njih obavlja slične naravi radu koji obavlja druga, a razlike između obavljenog posla i uvjeta pod kojima ih obavlja svaka od njih, nemaju značaja u odnosu na narav posla u cijelosti ili se pojavljuju tako rijetko da ne utječu na narav posla u cijelosti,
- 3) je rad koji jedna od njih obavlja, jednake vrijednosti kao rad koji obavlja druga, uzimajući u obzir kriterije kao što su stručna sprema, vještine, odgovornost, uvjeti u kojima se rad obavlja te je li rad fizičke naravi.

Prema tome i cijelom razdoblju za koje tužiteljica tvrdi da trpi štetu zbog uznemiravanja i diskriminacije postojala je Zakonima o radu izričita zabrana diskriminacije i dužnost poslodavca da štiti dostojanstvo radnika i da ne ugrožava njegovo zdravlje, jer je u protivnom dužan radniku naknaditi štetu.

Člankom 1. st. 1. i 2. Zakona o suzbijanju diskriminacije (NN br. 85/08 i 112/12) propisana je zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog nasljeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije. Diskriminacijom se smatra stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po navedenim osnovama.

Prema čl.3. tog Zakona, uznemiravanje je svako neželjeno ponašanje uzrokovano nekim od osnova iz članka 1. stavka 1. ovoga Zakona koje ima za cilj ili stvarno predstavlja povredu dostojanstva osobe, a koje uzrokuje strah, neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje. Uznemiravanje je oblik ponašanja koje se sastoji u neželjenom činjenju ili nečinjenju koje je motivirano nekom od osnova zakonom zabranjene diskriminacije i radi se o takvom ponašanju koje ima za cilj ili stvarno dovodi do povrede dostojanstva osobe i koje kod te osobe izaziva strah ili stvara za tu osobu neprijateljsko, ponižavajuće ili uvredljivo okruženje. Dakle, subjektivni doživljaj tužiteljice da je u navedenom razdoblju bila izložena uznemiravanju i diskriminaciji mora imati navedene objektivizirane pokazatelje koji se uvijek u sličnim situacijama mogu podvesti pod taj pojam, dakle nije dovoljno da se tužiteljica osjetila uznemiravanom i diskriminiranom.

Prema čl. 20.st.1. tog Zakona, ako stranka u sudskom ili drugom postupku tvrdi da je povrijeđeno njezino pravo na jednako postupanje prema odredbama tog Zakona, dužna je učiniti vjerojatnim da je došlo do diskriminacije. U tom slučaju teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije leži na protivnoj stranci.

Odredbom čl. 13. Zakona o ravnopravnosti spolova (NN 82/08) zabranjena je diskriminacija na području zapošljavanja i rada, u odnosu na uvjete zaposlenja i rada, sva prava iz rada i na temelju rada, uključujući jednakost plaća za jednaki rad i rad jednake vrijednosti.

Iz Ugovora o radu koji je tužiteljica imala sklopljenog sa Večernjim listom d.d., od dana 08.08.2005. proizlazi da se tužiteljica kao autor za potrebe korisnika, obvezala obavljati poslove Glavnog urednika – projekta GEO, te je ugovorena autorska naknada tužiteljici u visini od 7.000,00 kuna neto mjesečno. Nadalje je Ugovorom o radu sklopljenim na neodređeno vrijeme sklopljenog između tužiteljice i ADRIA MAGAZINA d.o.o., dana 24.11.2005.

72

ugovoreno da će tužiteljica obavljati poslove na radnom mjestu Glavnog urednika –GEA, pri čemu će uređivati list i određivati uređivačku koncepciju i orijentaciju u dogovoru s Upravom društva, aktivno surađivati s redakcijom GEO International, dogovarati sa suradnicima sadržaj lista, odnosno pojedinih rubrika, redovito izvještavati Upravu o uređivačkoj koncepciji, određivati posebne radne obaveze svojih suradnika, voditi kolegije i redovne sastanke sa suradnicima, brinuti o kadrovima unutar redakcije, predlagati Upravi kadrovska rješenja unutar redakcije, brinuti o unutarnjoj organizaciji redakcije, koordinirati suradnju redakcije s drugim odjelima i službama, predlagati programe i akcije od koristi za razvoj lista, sudjelovati u planiranju budžeta, pratiti njegovo provođenje i realizaciju planova i otklanjati uzroke odstupanja, predstavljati redakciju izvan Društva, osiguravati protočnost informacija unutar redakcije i pisati u novinarskim formama tipičnim za GEO International. Prema čl. 7. tog Ugovora, tužiteljčina plaća je definirana u visini od 12.815,00 kuna bruto, uz plaćanje i dodatnih premija.

Iz Obavijesti o prenošenju ugovora o radu proizlazi da je dana 02.11.2006. ADRIA MAGAZIN d.o.o. pripojen tuženiku, te je ugovor o radu tužiteljice temeljem čl. 136.st.1. ZR-a, prenesen u neizmjenjenom obliku i opsegu na novog poslodavca – tuženika s danom 02.11.2006. Iz Ugovora o radu kojeg je tužiteljica sklopila s tuženikom dana 01.12.2006. proizlazi da su stranke ugovorile visinu plaće tužiteljice u iznosu od 14.943,38 kuna bruto, što predstavlja osnovicu za neto isplatu od 9.000,00 kuna, uz mogućnost dodatnog nagrađivanja. Dakle, tužiteljici je povećana plaća u odnosu na plaću koju je imala kod ranijeg poslodavca.

U cjelokupnom navedenom razdoblju je Glavni urednik časopisa NG, Hrvoje Prčić imao prvo sklopljen ugovor o radu s poslodavcem Sanoma Magazines Zagreb d.o.o. od dana 14.04.2003., kojim se obvezao obavljati poslove Glavnog urednika u redakciji časopisa NG, za koje mu je čl. 10. Ugovora, dogovorena mjesečna plaća u bruto iznosu od 29.784,12 kuna, što predstavlja osnovicu za neto isplatu u iznosu od 15.600,00 kuna uz dodatni godišnji bonus. Ta plaća je naknadno povećana kako slijedi iz Dodatka Ugovoru o radu od 01.01.2014., na iznos od 30.583,69 kuna, što predstavlja osnovicu za neto isplatu u iznosu od 15.900,00 kuna. Iz Dodatka II Ugovora o radu od 01.01.2006. plaća Hrvoju Prčiću je ponovno povećana i iznosila je 31.144,99 bruto, odnosno 16.500,00 kuna.

Nije sporno da je tuženik Sanoma Magazines Zagreb d.o.o., izmijenio naziv tvrtke, tako da je danas naziv tvrtke ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o., ovdje tuženik, dok je Adria Magazin d.o.o. pripojeno tuženiku, kako to slijedi iz Ugovora o radu koji je tužiteljica s tuženikom sklopila 01.12.2006., a kao preuzeti radnik te izvatka iz Sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu.

Dana 01.02.2009., Glavnom uredniku časopisa NG, umanjena je plaća te je ista dogovorena u visini od 28.030,49 kuna, odnosno 15.393,32 kune, kako to slijedi iz Dodatka III Ugovoru o radu, sklopljenog između Hrvoja Prčića i tuženika, dok je prema Dodatku III Ugovoru o radu od 01.08.2010. tužiteljčina plaća kod tuženika dogovorena u visini od 16.219,59 kuna bruto, odnosno 9.758,01 kunu neto. Prema Dodatku IV Ugovoru o radu sklopljenog između Hrvoja Prčića 01.04.2011., istom je smanjena plaća na 22.932,20 kuna, odnosno 13.000,00 kuna neto, dok je tužiteljici prema Dodatku IV Ugovora o radu od 01.02.2011. plaća smanjena na 12.800,00 kuna bruto, odnosno 8.302,44 kune neto.

Dakle, u trenutku preuzimanja društva ADRIA MAGAZIN d.o.o. od strane tuženika, a u kojem društvu je tužiteljica već obavljala poslove Glavnog urednika časopisa GEO, tužiteljčina plaća je u tom društvu u startu bila puno manja od plaće Glavnog urednika časopisa

72

NG, Hrvoja Prčića koju je on već ostvarivao kod tuženika, a i nadalje od preuzimanja tužiteljice kao radnice ADRIA MAGAZINA d.o.o., je plaća tužiteljice kao Glavne urednice GEA, bila znatno manja od plaće Glavnog urednika NG, Hrvoja Prčića.

Prilikom ocjene da li je poslodavac postupao diskriminirajuće u odnosu na tužiteljicu na osnovi spola dajući joj manju plaću od glavnog urednika drugog časopisa, potrebno je utvrditi koje su odgovornosti, obveze i ovlasti glavnih urednika drugih časopisa (konkretno časopisa NG), imajući u vidu poslove, ovlasti, odgovornosti i značaj za poslodavca radnih mjesta Glavnog urednika časopisa GEO i časopisa NG. Odlučno je i da poslodavac slobodno s radnikom koji je u tom smislu također slobodan, zaključuje ugovor o radu kojeg je dio i plaća radnika.

Tijekom postupka utvrđeno je da su zahtjevi koje postavlja davatelj licence a koji se odnose na časopis NG mnogo veći od zahtjeva koji se postavljaju u odnosu na davatelja licence za časopis GEO, te da je NG poznatiji i jači svjetski brand od GEA, pa time privlači i veći broj oglašivača. Navedeno slijedi iz jasnog, direktnog i logičnog iskaza svjedoka Hrvoja Prčića. Naime svjedok iskazuje da je 1888. započeto izdanje NG-a, te se izričito pazi da se rang i dignitet tog časopisa čuva. To u konkretnom slučaju u odnosu na glavne urednike navedenih časopisa znači da je glavni urednik NG dužan više paziti i raditi detaljnu provjeru u odnosu na časopis te brinuti da se doslovno slijede upute NG-a u Washingtonu. Tako NG plaća osobu koja provjerava sve u vezi časopisa i to izvješće se šalje u Washington. Nadalje, da je NG jako veliki svjetski brand, te kao takav je prilikom dolaska u Hrvatsku izazvao veliko zanimanje i pažnju javnosti, dok se navedeno ne može reći za časopis Geo. Osim toga NG je neprofitna organizacija koja brine za boljitak čovječanstva, te su sami pretplatnici NG članovi društva, a ne kupci časopisa. Stoga centrala NG-a traži za glavnog urednika ne samo osobu koja je stručna za obavljanje tih poslova, već i osobu koja je poznata u krugovima važnim za NG i u stanju je prezentirati na kvalitetan način NG, dok Geo nije na taj način koncipiran. NG isto tako svoja sredstva ulaže u financiranje određenih projekata, te stipendiranje. Trenutno u Hrvatskoj postoji oko 10 projekata koje financira NG. Navedeni iskaz potvrđuje svjedok Ivona Lerman kada navodi da je NG jako rigorozan, te da je nositelj licence kontrolirao reportaže, prijevode, prijelome reportaža, fotografije, tako da su puno vremena kao redakcija morali investirati prvo u kvalitetu svega što su proizvodili, a drugo u komunikaciju sa središnjicom. Domaći sadržaji u NG-u su morali prevoditi sa hrvatskog na engleski jezik, morali su ga slati na autorizaciju u Ameriku. Posebno su dobivali komentare na tekst, a posebno na fotografije. Zbog komentara su uvijek morali nešto izmijeniti što je stvaralo dodatni posao. Sve prijevode sa engleskog na hrvatski jezik su morali kontrolirati sa stručne strane i to vrlo pažljivo, jer je NG imao konzultanta koji je kontrolirao njihove prijevode tekstova na hrvatski, a slali su im redak po redak komentare na frazu koju nisu dobro pogodili. Nadalje, da je u svijetu rasprostranjeniji časopis NG u odnosu na Geo. Svjedok iskazuje i da je odustala od kandidature za glavnu urednicu Gea jer kad se obratila g. Prčiću i rekla mu da je bila pozvana na intervju, on se založio da joj se poboljšaju uvjeti rada i tada je promaknuta na radno mjesto zamjenice glavnog urednika NG. Ističe da je željela ostati u redakciji NG-a, jer je ocijenila da je NG časopis sa većim ugledom. Ujedno svjedokinja iskazuje da brand Geo dolaskom na hrvatsko tržište nije bio poznati brand i da je tada prvi puta čula za njega. NG je jako dobro poznat i sam brand je već imao ugled i ime i prije nego li je došao u Hrvatsku. Stoga je njena procjena u to vrijeme bila da ukoliko postane zamjenica glavnog urednika NG, da će to bolje izgledati na njenom CV-u. Svjedokinja također iskazuje da je NG privlačio više oglašivača od Gea, te da je NG bio rigorozniji u pogledu oglasa. Tužiteljica sama potvrđuje da je NG stariji časopis i da je prije krenuo u osvajanje tržišta te je nositelj licence u Americi, to je taj časopis izlazio u više zemalja, dok Geo nije uspio nikad probiti američko tržište.

Tako i iz Ugovora o licenci koji je sklopljen između National Geographic Society (dalje NGS) i Sanoma Magazines – Zagreb od 14.07.2003., proizlazi da je NGS neprofitna članska organizacija čiji je glavni cilj povećati i proširiti znanje o zemljopisu putem promicanja edukacije i znanosti o zemljopisu, prirodi i okolišu, svojim članovima i drugim zainteresiranim stranama, a koja želi prenijeti licencu na primatelja licence radi promicanja članstva u NGS, te objavljivanja, prodaje i distribuiranja izdanja magazina NG. Prema čl. 5.2. tog Ugovora, ugovoreno je da primatelj licence prihvaća da je kvaliteta i reputacija NGS od izuzetne važnosti za njegovo poslovanje i pothvate širom svijeta te da bilo koji proizvod ili usluga koji se temelje na pravima intelektualnog vlasništva će biti najviših standarda i kvalitete, te će biti podložni kontroli i nadzoru i odobrenju NGS, a sve to prema vlastitoj slobodnoj ocjeni NGS. Pri tome se primatelj licence obvezao udovoljiti svim standardima, prijedlozima ili zahtjevima NGS koji se odnose na magazin. Prema čl.5.3. primatelj licence se obvezao stvarati i tiskati magazin sukladno uredničkim i produkcijskim smjernicama, pri čemu će NGS imati konačnu uredničku i produkcijsku kontrolu nad magazinom i svim njegovim sadržajima, uključujući pravo da odbaci ili izmijeni bilo koji urednički materijal ili druge elemente, koje nalazi neprikladnima. NGS će u roku od 15 radnih dana nakon primitka odnosnog prijedloga primjerka magazina, bilo odobriti ili ne odobriti isti, posebice navodeći one dijelove na koje ne daje pristanak, te će osigurati objašnjenje NGS-ovih primjedbi. Ukoliko NGS uskrati pristanak, primatelj licence pristaje učiniti sve izmjene koje zahtijeva NGS sukladno sa zahtjevima NGS ili će biti ovlašten suzdržati se od objavljivanja spornih dijelova. Na isti način uređena je kontrola NGS u odnosu na oglašavanje, a u čl. 5.5. ugovoreno je da će primatelj licence promicati, oglašavati na tržištu i promicati članstvo i prodaju magazina. Osim navedenog u čl. 5.6. ugovoreno je da će primatelj licence dostavljati mjesečna izvješća NGS-u u obliku koji je prihvatljiv NGS-u (u pogledu oglašavanja, optičaja magazina među članstvom i dr.). Osim navedenih striktnih pravila uredničke i produkcijske smjernice o kvaliteti časopisa (Dodatak B Ugovora), dogovorena je kontrola prijevoda na način da će svi prijevodi svih dijelova časopisa biti prije izdavanja pregledani od strane NGS, te će sve izmjene koje zatraži NGS morati biti učinjene prije objavljivanja. Ujedno se primatelj licence obvezao zaposliti uredničko, umjetničko, grafičko, pre-press, produkcijsko i drugo potrebno osoblje u dovoljnom broju i sa odgovarajućim obrazovanjem i iskustvom da održava dosljedno i pravovremeno udovoljavanje NGS standardima uredničke kvalitete.

Iz Ugovora o licenci sklopljenog između G+J International Publishing Holding GmbH(davatelja licence) i Adria Magazina d.o.o.(korisnika licence), proizlazi da se davatelj licence obvezao staviti na raspolaganje korisniku licence prava korištenja žiga GEO i contenta (tekstovi, fotografije, ilustracije i ostale sadržaje i informacije), tijekom korištenja licence. Korisnik licence se obvezao pridržavati zahtjeva u pogledu kvalitete i usluga u verziji koju unaprijed zada davatelj licence. Prema Prilogu 1.1. Ugovora licenčni proizvod je časopis GEO, koji treba izlaziti na hrvatskom jeziku, pri čemu se korisnik licence obvezao radi odobrenja davatelju licence predočavati konačne nacрте planiranih prikaza, a materijali koji su u bitnome bili istovjetni s prethodno odobrenima, ne moraju se predočavati radi novog odobrenja, osim u slučaju da to zahtijeva davatelj licence. Osim navedenog, radi osiguranja kvalitete, strane u licenci će se pobrinuti za to da će se redovito, no najmanje dvaput godišnje, održavati razgovori između predstavnika koje su odgovorne za oblikovanje licenčnih proizvoda. Korisnik licenci se obvezao da će od svakog izdanja licenčnog proizvoda davatelju licence bez odlaganja poslati 10 komada autorskih primjeraka i 50 komada besplatnih primjeraka, te nadalje da će korisnik licence najkasnije 4 tjedna prije početka odnosno poslovne godine predočiti aktualni marketinški plan, iz kojeg proizlaze sve bitne planirane marketinške, reklamne i distributivne aktivnosti za licenčne proizvode u dotičnoj poslovnoj godini, te će u roku od 6 tjedana nakon isteka svakog kalendarskog kvartala predočiti izvješće sa svim bitnim

podacima o nakladi, stranicama oglasa, pretplatama i provedenim marketinškim aktivnostima. Također da će sastaviti popis pretplatnika, aktualizirati ju i nakon isteka svakog kalendarskog kvartala poslati ju davatelju licence. Davatelj licence će korisnika licence s primjerenim rokom obavijestiti o sadržaju i opsegu CONTENT-a, te korisnik licence ima pravo odabrati sadržaje istog. Davatelj licence dužan je korisniku licence isporučivati CONTENT u obliku sastavljenog izdanja s već dogovorenim honorarima mjesečno unaprijed dva mjeseca do datuma pojavljivanja izdanja. Prema Prilogu 2.2.4. ugovoreno je da sve slike i ilustracije upotrijebljene u izdanjima GEO označavaju se napomenom o copyrightu, a označavanje će se provesti unutar stranice kojom se potvrđuje izvor dotične fotografije koju isporučuje GEO međunarodna redakcija i dopunjava se u istom formatu. U posebnim slučajevima potrebna su usklađivanja s centralnom međunarodnom redakcijom GEA. Prema Prilogu 4.1.2. korisnik licence se obvezao lokalno preuzeti najmanje 80 % sadržaja GEO izdanja kojeg isporuči centralna GEO internacionalna redakcija.

Dakle, iz Ugovora o licenci sklopljenog između G+J International Publishing Holding GmbH(davatelja licence) i Adria Magazina d.o.o.(korisnika licence), za časopis GEO, proizlazi da se korisnik licence obvezao lokalno preuzeti najmanje 80 % sadržaja GEO izdanja kojeg isporuči centralna GEO internacionalna redakcija. Navedeno ukazuje na istinitost iskaza svjedoka Marijana Topolovca kada iskazuje da je Hrvoje Prčić trebao birati materijale koji će se objaviti u NG, dok je za razliku od njega tužiteljica dobivala takav materijal, dakle nije imala dužnost birati teme. Navedeno slijedi i iz iskaza Hrvoja Prčića koji iskazuje da je sam način pripreme časopisa donekle različit. Naime, NG ima 39 međunarodnih izdanja, a svako izdanje je original za sebe, jer svaki glavni urednik bira što će objaviti. Tako on može odabrati jednu reportažu iz različitih izvora na svijetu, pri čemu se vode pregovori kako će se to platiti, da li će doći do zamijene teksta, potrebno je cjenkati se, što sve radi kao glavni urednik NG-a. Kao glavni urednik izabrao bi temu, sa bilo kojeg kraja svijeta i odlučio je uvrstiti u konkretan časopis. Lokalizacija pri tome znači da se u takav izabrani tekst ubacilo nešto što se odnosi na Hrvatsku. Prilagodba znači da bi u takav tekst unijeli određene njihove stavove jer bi ocijenili da eventualno stavovi u izabranom stranom tekstu nisu odgovarajući. Tako obrađen tekst prevodio se na engleski jezik te slao na odobrenje u matičnu kuću NG-a u Americi. Iz iskaza svjedoka Ines Jonjić Peras također proizlazi da su u Geo dolazili tekstovi koji su se prevodili te bi bili pregledani od urednika, tekstovi su se usklađivali sa stručnim suradnicima te bi ih u konačnici glavna urednica uredila. Ti članci su članci dolazili ih Hamburga te je u Hamburgu tužiteljica sudjelovala na zajedničkim sastancima glavnih urednika Gea svih zemalja, gdje je predlagala i prilagođavala teme za hrvatsko tržište.

Dakle, razlika u poslovima koje su obavljala oba urednika postoji, a prvenstveno se očituje u tome da je tužiteljica imala na izboru već pripremljene teme u 80% slučajeva, koji su se prevodili, usklađivali i uredili, dok teme od davatelja licence NGS Hrvoju Prčiću nisu bile zadane, već ih je sam birao iz različitih izvora na svijetu, lokalizirao, prilagođavao te slao na odobrenje u matičnu kuću NG-a u Americi. Navedeno znači da je glavni urednik NG dužan više paziti i raditi detaljnu provjeru u odnosu na časopis te brinuti da se doslovno slijede upute NG-a u Washingtonu.

U odnosu na druge poslove tužiteljica navodi da su joj bili zadani zadaci da radi Financijski vodič koji je bio prilog časopisima: Geu, NG-u i Men's Healthu. Taj posao nije radio urednik NG-a odnosno radio ga je tek kada je Geo ugašen kod tuženika. U isto vrijeme NG je dva puta godišnje objavljivao časopis Traveler. Ne zna detalje koliko je urednik NG imao posla u odnosu na izdavanje tog časopisa. Nadalje, 2010. i 2011. godine je imala dodatnih poslova u pogledu Geo akcijskog dana bioraznolikosti. Radilo se o promoviranju zaštite

prirode, a isto se odvijalo jednom godišnje, konkretno u 2010. i 2011. godini. Bila je voditeljica tog projekta, morala je naći partnere i događaj se dogodio u Maksimiru. Pripreme su trajale 5 mjeseci. Sa njom je to radila kolegica iz marketinga. Takve aktivnosti za NG nije radio glavni urednik NG-a, ali su rađeni za NG i odradivao ga je marketinški odjel. U samom časopisu je tih godina uređivala tekstove na tu temu Akcijskog dana bioraznolikosti. Povodom tog dana morali su raditi i brošuru, koju je uređivala, nalazila autore i dogovarala. NG nije radio takve brošure. Tu istu akciju sada radi NG, nakon što je Geo otišao s tržišta. Isto tako je kao glavni urednik unosila tekstove na internetsku stranicu Gea i provodila foto natječaj na toj stranici, što sve NG nije radio nakon odlaska Ivone Lerman. Isto tako, njena redakcija radila je knjigu Geo moć fotografije koja je bila vrlo velika, te je bila njena urednica. Početkom 2010. je dobila zadatak da osim izdavanja samog časopisa, Financijskog vodiča i Geo akcijskog dana u roku od mjesec dana napravi časopis Geolino, dječji časopis na 64 stranice što je Marijan Topolovec prethodno dogovorio sa centralom u Hamburgu. Obavijestila ga je e-mailom da to nije moguće učiniti, jer tada nije imala niti grafičara, niti osobu koja bi nazivala autore fotografija, a niti budžet za taj projekt. Tada joj je Marijan Topolovac dao rok 01.05.2010. za izlazak prvog broja tog časopisa. Prema iskazu svjedoka Ines Jonjić Peras taj projekt nije zaživio zato što tužiteljica i ona nisu mogle odraditi dva časopisa jer je to bilo nemoguće. Tužiteljica nadalje iskazuje da su i Geo i NG uređivali rubriku u Večernjem listu, radilo se o nedjeljnoj rubrici "Znanost i društvo". Jedan tjedan ju je uređivala ona, a drugi tjedan NG, a dizajn je radio zajednički art direktor Stjepan Drmić. Geo je također izdao jednu knjigu, foto monografiju. Radilo se o najboljim fotografijama koje je objavio časopis Geo.

S druge strane svjedok Hrvoje Prčić iskazuje da NG isto tako svoja sredstva ulaže u financiranje određenih projekata, te stipendiranje. Trenutno u Hrvatskoj postoji oko 10 projekata koje financira NG. Njegova uloga je u tome savjetodavna i može predlagati komisiji NG-a koji projekt prihvaća ili ne. Sam može predložiti projekte. Nadalje da je NG organizirao veliku putujuću izložbu fotografija, konkretno 100 najboljih fotografija NG koja je izložba putovala po čitavoj Hrvatskoj i na taj način je s tom izložbom putovao i on, a obišli su oko 30-ak gradova. Radilo se o projektu u prve dvije godine njegova rada za NG. Isto tako NG je izdavao i specijalna izdanja, neovisno od matičnog časopisa, a radilo se o časopisima: NG Travelel, NG Adventure, NG Enigmat, a uz Španjolsku su samo oni imali tu kreaciju odobrenu od centrale NG-a. Takve specijalne časopise nije imao niti izdavao Geo, osim što je izdavao poslovni prilog, konkretno marketinški prilog-financijski vodič. Navedenog je nakon ukidanja Gea preuzeo NG. Posebni časopisi NG-a su izlazili dva puta godišnje, dakle svaki od tih časopisa a isto se stopiralo prije 2- 2,5 godine zbog financijske krize s kojom su oglašivači nestali. Kao glavni urednik NG je za te časopise birao materijale iste uređivao, organizirao lokalnu produkciju i provjeravao tekstove. Za NG Enigmat, napisao je pola članaka i enigmatskih zadataka. U odnosu na financijski vodič Geo-a ovdje je zadatak glavnog urednika da ga osmisli, koncipira, odluči teme tekstova, nađe adekvatne stručne autore, sam traži fotografije i sa art direktorom provjeri, prelomi. Taj financijski vodič se u Geo časopis, Mens Health i NG umetao dva puta godišnje. Međutim, smatra da je izdavanje posebnih časopisa NG Travelel, NG Adventure, NG Enigmat za glavnog urednika puno zahtjevniji u odnosu na izdavanje financijskog vodiča, kojeg danas on radi. Svjedok navodi da isto tako NG izdaje knjige, odnosno izdavao ih je dok je bilo sredstava. Posljednje tri godine se te knjige ne izdaju. Ritam je prvih pet godina njegova rada kod tuženika bio jednak, te su svake godine izdali po jednu knjigu formata NG-a. Radilo se o 13-om izdanju NG-a. U tom izdanju su objavljivali materijale o Hrvatskoj, što je bilo urednički zanimljivo jer je trebalo ubacivati, analizirati i komentirati te tekstove. Šestu i sedmu godinu su pripremili takve knjige ali ih nisu izdali već stoje u ormaru. Osim navedenog imali su i posebno izdanje NG-a, te su izdavali knjige u većem formatu, a njih je tijekom njegova rada izašlo šest: Svemir, Divlje životinje, Planet zemlja,

Egipat, Psi i mačke i Judino Evanđelje, a svake godine je izašlo po jedno takvo posebno izdanje. Prošle godine su izdali dvije takve knjige, a prethodne niti jednu. Njegov zadatak je bio da osmisli što objaviti, da predloži i izbori se da se to objavi, da uredi i obradi tekstove, radi na prijelomu sa art direktorom, provjerava podatke i dr. Časopis Geo nije imao takvih posebnih izdanja, tj. knjiga, osim kada je izdao veliku monumentalnu foto monografiju. Svjedok iskazuje da je NG pokrenuo i audio biblioteku, pa je prvo napravljen CD "Zvuci Velebita" 2008., potom je nastao zastoj a potom su napravljena još dva audio CD-a. Jedan je "Zadarske orgulje" a drugi je "Etno NG". Jedan će izaći sada a jedan čeka da se još riješe financijska pitanja. Njegov zadatak je u odnosu na te CD-e bio osmisliti, dogovoriti, organizirati, prirediti i urediti ih. Geo časopis nije imao izdavanje takvih CD-a. NG je imao relativno više marketinško medijskih akcija, npr. projekt "Ledena kocka", čišćenje Jaruna, čišćenje Hvara, čišćenje Velikogoričkih jezera i dr., dok je Geo imao Geo dan i još par akcija. Te akcije je trebalo osmisliti, sa managerom marketinga to organizirati i provesti, te obavljati sve u pogledu medijske pažnje koja će taj projekt popratiti. Svjedok ukazuje da je NG imao više takvih projekata s obzirom na brand koji nosi, jer je jači i marketinški i medijski.

Spisu prileže posebna izdanja NG i GEA. Iz istih proizlazi da je NG: 2008. objavio „12 najboljih reportaža Hrvatske“, 2004. je izdao CD „Zvuci Velebita“, 2012. posebno izdanje „Egipatska blaga“, 2005. „100 najboljih slika divljine“, 2005. „Svemir u slikama“, 2008. „Bilo zemlje“, 2012. „Psi i mačke“, 2009. „Jesmo li sami u svemiru“. S druge strane je 2006. od strane GEA izdano 60 najljepših fotoreportaža GEA „Moć fotografije“, te 2010. posebno izdanje „Jesmo li sami u svemiru“.

Međutim, s obzirom na priložena posebna izdanja, te prihvaćajući kao istinite navedene iskaze tužiteljice i svjedoka Hrvoja Prčića, sud ocjenjuje da je Hrvoje Prčić kao glavni urednik NG-a, u odnosu na tužiteljicu imao za odraditi više dodatnih poslova koji su pratili samo izdavanje časopisa, a od tužiteljice, što je opet zahtijevalo da u obavljanju posla glavni urednik NG ima svog zamjenika, od dana dolaska časopisa u Hrvatsku. U odnosu na ta posebna izdanja NG, CD-a i posebnih projekata NG, te stipendiranja, nije odlučno da li je do realizacije istih došlo u razdoblju od 2009. do zaključno 2011., od ulaska u gospodarsku krizu, već je odlučno očekivanje poslodavca da se ovakvi projekti i dalje nastave što isti očekuje od glavnog urednika, postavljajući pred njega i očekujući od njega više standarde rada.

U razdoblju od ulaska u gospodarsku krizu, što se posebno ogleda na izdavačku djelatnost, logično je prihvatiti iskaz tužiteljice koja navodi da se 2009. godine počela osjećati recesija, a što je rezultiralo da su obje redakcije početkom 2010. prebačene u isti ured; da je njen grafički urednik dobio otkaz nakon par mjeseci te je njena lektorica dijeljena između njene redakcije i redakcije Men's Healtha. U međuvremenu se s porodičnog vratila lektorica NG-a Ksenija Vujičić te je te poslove obavljala nadalje i za Geo. Stjepan Drmić je bio zajednički grafički urednik za oba časopisa, pa se dogodilo da su oba časopisa imali istog grafičkog urednika i lektoricu redaktorice te je NG imao posebno vanjsku suradnicu Maju Selak koja je za taj časopis odrađivala administrativne poslove, dok je njena redakcija Gea imala zaposlenu Ines Jonjić, prevoditeljicu, koja je obavljala i administrativne poslove i radila neke odnose sa stručnim suradnicima te je bila urednica Internet stranice Gea. Ivona Lerman (pomoćnica glavnog urednika NG-a) je otišla, početkom 2010. godine, što ova svjedočinja potvrđuje navodeći da je od 2010. godine bila zamjenica glavne urednice magazina Sensa te da je od tada obavljala samo te poslove.

Rezimirajući sve navedeno, sud zaključuje da je NG u svijetu poznatiji brand od GEA, sa dužom tradicijom izlaženja u svijetu te Hrvatskoj, drugačijim konceptom od branda GEA (usmjeren na promicanje članstva od NGS - neprofitne članske organizacije), da je podložan većoj kontroli od strane nositelja prava licence, kako to slijedi iz navedenih iskaza i citiranih

72

ugovora o licenci, te je prodavaniji časopis kako to u konačnici iskazuje i sama tužiteljica, a proizlazi i iz istraživanja čitanosti časopisa u razdoblju od 2006. do 2012. Agencije Ipsos, te imajući u vidu da se od glavnog urednika NG očekivalo da obavlja puno širi raspon poslova koji je uvjetovan i samim licencnim ugovorom, te da je NG bio tiskan u više primjeraka u odnosu na GEO te imao skuplji oglasni prostor, kako to slijedi iz Cjenika tuženika za 2010., jasno je da osoba koja je Glavni urednik takvog časopisa ima veću odgovornost i ovlasti, te je značajniji njegov rad za poslodavca, što sve za poslodavca ima veći značaj pri čemu poslodavac u smislu slobodnog ugovaranja visine plaće opravdano može takvom Glavnom uredniku ponuditi i veću plaću te bolje uvjete rada, od one ponuđene glavnom uredniku sličnog časopisa čiji brand je slabiji po navedenom. Navedeno neovisno što u tehničkom dijelu obavljanja posla, oba urednika mogu zamijeniti jedan drugoga, te što imaju slične kvalifikacije za obavljanje ovih poslova, a koji izbor urednika ne ovisi o samom tuženiku, već o izboru nositelja prava licence koji ih bira za glavne urednike svojih časopisa. Pri tome valja ukazati da sam naziv radnog mjesta ili položaj ne daje automatski pravo na plaću koju ima drugi radnik istog naziva radnog mjesta već da plaća ovisi o konkretnom radu i odgovornostima svakog radnika te očekivanjima i obvezama poslodavca u odnosu na zasebni projekt koji taj radnik obavlja.

Stoga, razlika u plaći između tužiteljice kao glavne urednice GEA i Hrvoja Prčića kao glavnog urednika NG, nije rezultat diskriminatornog postupanja tuženika po bilo kojoj osnovi, pa niti po spolnoj osnovi, jer u odnosu na posljednje, isto nema podlogu niti u jednom provedenom dokazu u spisu. Kako je rečeno, kriza u izdavačkoj djelatnosti rezultirala je smanjenjem broja osoblja u odnosu na redakcije oba časopisa, što je tužiteljici bilo poznato jer sama o tome iskazuje, pri čemu valja ponovno ukazati da je nositelj prava licence NGS izričito ugovorio da se primatelj licence obvezuje zaposliti uredničko, umjetničko, grafičko, pre-press, produkcijsko i drugo potrebno osoblje u dovoljnom broju i sa odgovarajućim obrazovanjem i iskustvom da održava dosljedno i pravovremeno udovoljavanje NGS standardima uredničke kvalitete. Okolnost što je tužiteljica kako iskazuje bila preopterećena poslovima, valja ukazati da bi temeljem iskaza Hrvoja Prčića također valjalo zaključiti da je bio preopterećen poslovima kao i tužiteljica, neovisno što je u razdoblju do 2010. imao zamjenicu. Međutim, nije odlučno tko je od njih bio više opterećen poslovima i koliko je podršku imao u osoblju, već da li se radilo o različitim poslovima i odgovornostima, te značaju tog posla za tuženika.

Iz iskaza tužiteljice nadalje slijedi da ponašanje Marijana Topolovca prema projektima koje je radio Geo, a posebno prema navedenom projektu Geo akcijskog dana bioraznolikosti nije bilo primjereno, te je govorio da taj projekt nema smisla, pri čemu tužiteljica navodi da je pri tome rekao da što god njena redakcija napravi neće mediji popratiti, a što bi popratili da se radi o NG-u; nadalje da se isti bunio zašto je centrala Gea snimala za dokumentarac taj događaj te nije niti došao na taj događaj, a kao direktor izdanja je dolazio na takve događaje. Nadalje, da ga je morala moljakati da joj dade budžet ili grafičkog urednika iz firme koji bi grafički uredio Financijski vodič; da ju je potom pozvao na sastanak u prosincu 2010., a obično ju je na sastanke pozivao u najstresnije vrijeme u trenucima izlaska časopisa, te joj je tada rekao da će joj smanjiti plaću za 20 % te da će smanjiti budžet za prevoditelje na 5.000,00 kuna ili da će dati otkaz njoj ili Ines Jonjić Peras ili da će ista morati prevoditi više od 50 % Gea i časopis Čarolija okusa. Nadalje, da joj je rekao da više nije motivirana za posao i obratio joj se nekim dvosmislenim riječima koje nije razumjela, primjerice da čita brže pa će moći pročitati cijeli časopis; da se osjećala stjerano u kut i slomljeno zbog preopterećenja datim joj poslovima, na što joj je Marijan Toplovec rekao da se svi tako osjećaju i bune kada dođu u istu situaciju, dok se ne slome, pri čemu joj je spomenuo lektoricu Klika, koja je bila u istoj situaciji; da su održavani neko vrijeme sastanci svih glavnih urednika časopisa iz muškog portfelja na kojima joj je znalo biti neugodno, jer su se urednici znali šaliti na temu žena, pa su primjerice znali pričati o javnim ženskim osobama ili su znali komentirati koju će nagu ženu staviti na naslovnu

72

stranicu časopisa. Nadalje, da joj nije dozvoljavao da mu kaže što se ne može učiniti dok mu se H. Prčić mogao na taj način obraćati; da je odbijao priznati da radi određene poslove, npr. financijski vodič, a za Geo akcijski dan se pravio da ga radi osoba iz marketinga, a ne ona. Nadalje, da je Geo bio najmanja redakcija te da mu je govorila da su od početka s tom redakcijom u recesiji; da kada se vratila s bolovanja joj je rekao da po njenom bolovanju vidi da nije motivirana za posao na što mu je odvratila da je s bolovanja radila časopis. Tužiteljica ističe da smatra da je diskriminirana po spolnoj osnovi upravo iz razloga što se Marijan Topolovec drugačije odnosio prema njoj, a drugačije prema Hrvoju Prčiću, na način da je njega uvažavao, slušao, prihvaćao njegove sugestije, a isto zaključuje zato jer je imala manju plaću od muškog urednika kojem je bila nadređena, navodeći da je isto tako Marijan Topolovec sa Hrvojem Prčićem išao na kavu i družio se, što nije bilo u odnosu na nju. Svjedok Ines Jonjić Peras navodi da se jednom prilikom Marijan Topolovec na hodniku prema tužiteljici ponašao neprimjereno, s visoka, strogo joj naređujući da obavi određeni posao.

Okolnost da je Marijan Topolovec u situacijama do kojih je dolazilo kada je tužiteljica tražila reorganizaciju redakcija po pitanju osoblja redakcije, prituživala se na opseg poslova i nedostatan budžet i ostvarenje drugih prava u pogledu časopisa kojeg je uređivala, te da nije pridavao značaj posebnim projektima GEA i priznavao njen rad, te njegovi eventualni negativni komentari na rad tužiteljice i stroga naredba da obavi određeni posao, predstavljaju ocjenu nadređene osobe, koja ocjena od strane tužiteljice može biti shvaćena kao ponašanje uvredljivog karaktera, ali ista ne opravdava zaključak da se prema tužiteljici diskriminatorno postupalo, kao što na to ne upućuju niti navedeni uvredljivi komentari Marijana Topolovca. Osobito jer je tužiteljica, kako sama iskazuje bila svjesna da je poslodavac zbog recesije davao otkaze, gasio časopise, smanjivao budžet za iste i smanjivao troškove poslovanja, dok uvredljivi komentari moraju imati značaj teške povrede prava osobnosti, što ovdje nije slučaj. Isto tako okolnost da su se muški urednici znali šaliti na temu žena ne dovodi do zaključka da su ženske urednice časopisa, pa tako i tužiteljica stavljene u nepovoljniji položaj od muških urednika. Okolnost da li se Marijan Topolovec drugačije odnosio prema njoj, a drugačije prema Hrvoju Prčiću, te su se družili i zajedno išli na kave, također ne dovodi do zaključka da bi tužiteljica bila stavljena u nepovoljniju situaciju u odnosu na svog muškog kolegu. Upravo suprotno, iz iskaza svjedoka Ivone Lerman proizlazi da objektivno i profesionalno nije zapazila da bi tužiteljica bila diskriminirana kod tuženika na temelju spola, pa u tom smislu valja prihvatiti i suglasan iskaz svjedoka Hrvoja Prčića kada navodi da ne stoji da bi rad tužiteljice bio drugačije tretiran od njegovog rada. Nadalje, da bi se svi glavni urednici časopisa barem jednom mjesečno sastajali sa direktorom, te od 20-ak glavnih urednika troje, četvero su bili muškarci a ostalo su bile žene i da nikada nije bilo povlaštenog tretmana, te muške manjine glavnih urednika. Povremeno su imali zajedničke sastanke i sa direktorom izdanja, koji je bio zajednički za NG i GEO i nikada nije bilo povlaštenog tretmana, u odnosu na svjedoka. Osobno nikada nije uočio da bi se ispoljavala bilo kakva diskriminacija u odnosu na žene koje su radile kod tuženika, tj. u redakcijama časopisa.

Stoga sud smatra da subjektivni doživljaj kod tužiteljice nema objektivizirane pokazatelje, a nije dovoljno da se tužiteljica osjetila diskriminiranom i uznemiravanom.

U odnosu na Pritužbu tužiteljice i zahtjev za naknadu štete koju je tužiteljica sukladno čl. 130. Zakona o radu (NN 149/09) podnijela osobi zaduženoj za zaštitu dostojanstva radnika i direktoru tuženika, od 25.03.2011. proizlazi da u istoj tužiteljica iznosi isto činjenično stanje kao i u tužbi u ovom predmetu. Naime, tužiteljica u istoj navodi da je Marijan Topolovec sustavno psihički zlostavlja i ponižava na način: smanjenja redakcijskog proračuna i broja zaposlenika u redakciji časopisa GEO, što rezultira značajnim povećanjem opsega poslova tužiteljice ali i

72

neopravdanim smanjenjem plaće, sabotiranjem projekata tužiteljice u odnosu na projekt Geo akcijski dan, nerealno postavljenim ciljevima i planom sa svrhom sabotiranja postojećih projekata i prikazivanja tužiteljice kao nemotivirane i nesposobne urednice u odnosu na časopis GEOlino; dodatnim povećanjem opsega poslova bez osiguravanja dostatnog broja suradnika, prisiljavanja na kršenje zakonskih odredbi Zakona o medijima.

Iz iskaza tužiteljice proizlazi da su je u tom postupku zaštite dostojanstva radnika, Melita Šifter Mlinar i Boris Ivanović pozvali na razgovor koji je trajao 7 sati. Ocjenjuje da većina pitanja nije bila vezana uz njenu pritužbu te je imala osjećaj da joj pokušavaju dati do znanja da nema osjećaj što se događa u firmi. Imala je osjećaj kao da je se ispituje, a ne razgovara. Pitanja su bila npr. koliko sati tjedno radi, što joj je opis posla, što radi Ines Jonjić i smatra da to nisu bila pitanja u vezi njenih navoda. Nisu je pitali za nikakve dokaze. Nisu željeli uzeti njenu medicinsku dokumentaciju, a niti mailove kojima dokazuje svoje navode. Također ih nije zanimao mail u kojem je M. Topolovec tražio da krši zakon. Nakon toga su joj izrekli zaštitnu mjeru da će svako jutro doći direktorici financija Meliti Šifter Mlinar i reći joj što planira toga dana raditi. Navodi da je ista druga osoba po važnosti tuženika, odnosno bila je tada, pa joj je uopće bilo čudno što je zadužena za provođenje postupka zaštite dostojanstva radnika. Tek na tom razgovoru joj je dan Pravilnik o radu s opisima radnih mjesta, etičkim kodeksom i sl. Nitko od drugih glavnih urednika tuženika, a niti drugi zaposleni nisu bili stavljeni u takvu poziciju na prvom razgovoru. Nadalje da kada se ujutro javila M. Šifter Mlinar, ona ju je zatražila da napiše što će raditi sljedećih mjesec ili dva mjeseca, te joj je rekla da je to zatražio odvjetnik, a što tužiteljica navodi da je odbila učiniti. Ističe da niti jedan drugi svjedok nije ispitan, možda Marijan Topolovac i dobila je odgovor da se odbija njena pritužba. Nakon nekoliko tjedana je Marijan Topolovac je podnio pritužbu protiv nje, a u tim slučaju su zvali sve svjedoke: Ines Jonjić, Hrvoja Prčića i druge. Poznato joj je da je također odbijena pritužba Marijana Topolovca.

S obzirom na sam sadržaj pritužbe tužiteljice, logično je da je u postupku zaštite dostojanstva radnika, kako slijedi iz Zapisnika tuženika, tužiteljica detaljno upitana u odnosu na sve navode iznesene u svojoj pritužbi, a prilikom ovog postupka bili su prisutni i njeni punomoćnici. Niti iz jednog navoda iz Zapisnika ne proizlazi da bi tužiteljica bila stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na bilo kojeg drugog zaposlenika tuženika, niti je opravdano predvidjeti tijek i vrijeme potrebno za provođenje takvog razgovora. Sama izrečena mjera da tužiteljica u narednom razdoblju neće biti odgovorna svom direktoru izdanja Marijanu Topolovcu, već da se za sve upite u pogledu izdavanja i rada na GEO časopisu može obratiti direktno Meliti Šifter Mlinar, te da će svaki dan prije početka svog rada s njom dogovarati dnevni raspored rada, je mjera koju je poslodavac odlučio provesti, kako bi utvrdio opravdanost pritužbe tužiteljice. Stoga ukoliko je tužiteljica smatrala da je Odluka Melite Šifter Mlinar kojim se odbija pritužba i zahtjev za naknadu štete tužiteljice, neosnovana, mogla je postupiti sukladno čl. 130.st.4. ZR-a, tj. prekinuti rad dok joj se ne osigura zaštita, te u daljnjem roku od osam dana zatražiti zaštitu pred nadležnim sudom.

Prema čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08) tko drugome uzrokuje štetu, dužan je nadoknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Pretpostavka za nastanak obveze iz navedene zakonske odredbe je postojanje protupravne radnje štetnika, koja je u ovom slučaju izostala.

Slijedom navedenog i citiranih Zakonskih odredbi, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice i odlučiti kao u izreci ove presude. Preostale navode stranaka kao i preostalu dokumentaciju u spisu sud ne nalazi potrebnim posebno obrazlagati, jer nisu relevantni za

72

rješenje ove pravne stvari, a kraj provedenih dokaza sud više nije našao potrebnim izvoditi dokaze saslušanjem dalje predloženih svjedoka niti zz tuženika u svojstvu stranke u postupku, jer je tuženik prilikom zaključenja glavne rasprave i nadalje predlagao odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice. U odnosu na dokumentaciju koja je u spis priložena na ročištu 22.11.2016., valja ukazati da je dostavljeni Ugovor o licenci, već ranije dostavljen u spis; stručni članci i sudska praksa ne zahtijevaju posebna očitovanja, sama Organizacijska shema kod tuženika kao i e-mail vezan uz isti, Odluka o otkazu ugovora o radu tužiteljici od 30.06.2011. i njen dodatak, Odluke o ukidanju časopisa kod tuženika, te ocjene rada za tužiteljicu i Hrvoja Prčića, nisu dokumentacija relevantna za rješenje ove pravne stvari, pa imajući u vidu navedeno, sud smatra da nije bilo potrebe za odobravanjem posebnog roka tužiteljici radi očitovanja na navedenu dokumentaciju, što bi zahtijevalo nepotrebno odgađanje ročišta te uzrokovanje nepotrebnog troška strankama. Dokumentaciju predanu nakon zaključenja glavne rasprave, sud nije uzeo u obzir.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154.st.1. ZPP-a, važećoj OT. Tuženiku je priznat trošak sukladno tbr.7.t.2. Odvjetničke tarife u visini od 2.000,00 kuna u koji iznos je valjalo pridodati PDV u visini od 500,00 kuna. Za zastupanje na ročištu 22.11.2016. tuženiku je priznat trošak prema vrijednosti predmeta spora od 308.000,00 kuna, a u visini od 500 bodova=5.000,00 kuna (Tbr.9.t.1., 7.t.1.), odmjerenih temeljem vrijednosti jednog boda od 10,00 kuna, te PDV na ovaj iznos u visini od 1.250,00 kuna. Tuženiku nije priznat trošak za eventualni pristup na ročište za objavu odluke, jer takav trošak sud smatra nepotrebnim za vođenje postupka. Stoga je ukupni parnični trošak tuženiku odmjeren i dosuđen u visini od 8.750,00 kuna.

Tužiteljica nema pravo na naknadu parničnog troška, budući u sporu nije uspjela.

U Zagrebu, 28. studenoga 2016.

Sudac:

Marina Braje Meznarić, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 5 primjerka, u roku 8 dana, od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik:
Tamara Filipec



**REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU**

Vedriš & Partneri POSREDOVANJE U PROMETU NEPOKRETNOSTI	
PRIMLJENO:	01-04-2019
BROJ:	204/19

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU		
PRIMLJENO		
nepost. postupak	19-03-2019	općino postop.
u pristojba	prim.	pril. kn

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu u vijeću sastavljenom od sudaca Vedrane Perkušić predsjednice vijeća, te Marije Šimičić članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Verice Franić članice, u pravnoj stvari tužiteljice Vanje Ratković iz Velike Gorice, Andrije Mohorovičića 44, OIB: 48832566308, koju zastupa punomoćnica Silvija Marasović Bajuk, odvjetnica iz Odvjetničkog ureda Vedriš i Partneri iz Zagreba, protiv tuženika ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 39, OIB: 58576890942, kojeg zastupaju odvjetnici iz odvjetničkog društva Penezić i Kožul d.o.o. iz Zagreba, radi diskriminacije, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj 19 Pr-2489/12-72 od 28. studenoga 2016., u sjednici održanoj 28. veljače 2019.,

presudio je

I. Djelomično se odbija žalba tužiteljice kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj 19 Pr-2489/12-72 od 28. studenoga 2016. u pobijanim dijelovima pod točkama I. I., I. II., I. III. i I. IV. izreke, kojima je odbijen njezin tužbeni zahtjev.

II. Djelomično se uvažava žalba tužiteljice kao osnovana i preinačuje se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj 19 Pr-2489/12-72 od 28. studenoga 2016. u pobijanom dijelu pod točkom II. izreke, kojime je naloženo tužiteljici naknaditi tuženiku troškove postupka, te se sudi:

Nalaže se tužiteljici naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kuna u roku od osam dana, dok se zahtjev tuženika za više zatraženi trošak u iznosu od 6.250,00 kuna, odbija kao neosnovan.

III. Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj 19 Pr-2489/12-72 od 28. studenoga 2016. u pobijanom dijelu pod točkom II. izreke, kojim tuženiku nisu dosuđeni daljnji zatraženi troškovi postupka.

IV. Odbija se zahtjev tužiteljice i tuženika za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice na utvrđenje da je tuženik izravno diskriminirao i uznemiravao tužiteljicu na način što joj je isplaćivao manju plaću i naknadu plaće za jednak rad i rad jednake vrijednosti u odnosu na usporedivog muškog glavnog urednika, te se prema njoj drugačije odnosio nego prema usporedivom muškom glavnom uredniku (točka I. I. izreke). Istom presudom odbijen je i zahtjev tužiteljice kojim je zahtijevala da se naloži tuženiku da joj naknadi imovinsku štetu u iznosu od 208.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, koje teku od dospelosti pa do isplate na točno određene mjesečne iznose i po zatraženoj kamatnoj stopi, a kako se sve pobliže navedeno u izreci presude (točka I. II. izreke). Također je tom presudom odbijen i zahtjev tužiteljice kojim je tražila da se naloži tuženiku da joj naknadi neimovinsku štetu u iznosu od 100.000,00 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, tekućim od 28. ožujka 2011. do isplate i po zatraženoj kamatnoj stopi, a kako se sve pobliže navedeno u izreci presude (točka I. III. izreke). Tom presudom odbijen je i zahtjev tužiteljice kojim je tražila da se naloži tuženiku da joj naknadi trošak ovog postupka sa zatraženim zakonskim kamatama (točka I. IV. izreke).

Nadalje je prvostupanjskom presudom naloženo tužiteljici da naknadi tuženiku parnični trošak u visini od 8.750,00 kuna, u roku 8 dana (točka II. izreke).

Protiv te presude žale se obje stranke.

Tužiteljica je pobija u cijelosti zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 2/07. - odluka USRH, 84/08., 96/08. - odluka USRH, 123/08., 57/11., 148/11.- pročišćeni tekst, 25/13., 43/13.-rješenje USRH i 89/14. - u daljnjem tekstu: ZPP), s prijedlogom da se preinači shodno žalbenim navodima, podredno, da se ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tuženik žalbom pobija prvostupanjsku presudu u dijelu pod točkom II. izreke, kojim je naloženo tužiteljici da mu naknadi parnični trošak, odnosno u dijelu kojim mu nisu dosuđeni troškovi postupka u cijelom zatraženim iznosu, zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavka 1. ZPP-a, s prijedlogom da se u tom dijelu preinači na način da se tuženiku dosude zatraženi troškovi, podredno, da se ukine i predmet u tom dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbu tuženik je porekao sve žalbene navode te je predložio da se žalba tužiteljice odbije kao neosnovana.

Žalba tužiteljice u odnosu na odluku o glavnoj stvari nije osnovana, dok je djelomično osnovana u odnosu na odluku o troškovima postupka.

Žalba tuženika nije osnovana.

Prema odredbi članka 365. stavak 2. ZPP-a drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u granicama razloga navedenih u žalbi pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava. Pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13.

i 14. ZPP-a, ovaj sud nije našao da bi prvostupanjski sud počinio bilo koju od navedenih povreda.

Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a, na koju upućuju žalitelji jer je izreka pobijane presude jasna i razumljiva te ne proturječi sama sebi ni razlozima presude. Presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji nisu nejasni ni nerazumljivi, te nema proturječnosti između razloga presude i sadržaja izvedenih dokaza pa se može ispitati zakonitost i pravilnost presude.

Činjenično stanje u prvostupanjskom postupku je pravilno i potpuno utvrđeno i nije dovedeno u sumnju navodima žalbe, pa je neosnovan i žalbeni razlog žalitelja pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanje.

Predmet ovoga spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje da ju je tuženik diskriminirao i uznemiravao na način što joj je isplaćivao manju plaću i naknadu plaće za jednak rad i rad jednake vrijednosti u odnosu na usporedivog muškog glavnog urednika te da se prema njoj drugačije odnosio nego prema usporedivom muškom glavnom uredniku, kao što je predmet spora i zahtjev za naknadu imovinske štete u iznosu od 208.000,00 kuna i zahtjev naknadu neimovinske štete u iznosu 100.000,00 kuna, sve sa zatraženim zakonskim zateznim kamatama.

Tužiteljica u bitnom svoje zahtjeve temelji na tvrdnji da je do njezine diskriminacije kod tuženika došlo iz razloga što je radeći kod tuženika na radnom mjestu glavne urednice časopisa GEO, u odnosu na glavnog muškog urednika časopisa National Geographic (u daljnjem tekstu: NG), koji također radi kod tuženika, stavljena u nepovoljniji položaj, i to time što joj je tuženik isplaćivao manju plaću kroz razdoblje od srpnja 2009. do studenoga 2011.

Prvostupanjski sud nakon provedenog postupka utvrdio je sljedeće odlučno činjenično stanje:

- da iz ugovora o radu koji je tužiteljica imala sklopljen s Večernjim listom d.d. od 8. kolovoza 2005. proizlazi kako se tužiteljica kao autor za potrebe korisnika, obvezala obavljati poslove glavnog urednika – projekta GEO te daje ugovorena autorska naknada tužiteljici u visini od 7.000,00 kuna neto mjesečno,

- da iz ugovorom o radu sklopljenim na neodređeno vrijeme između tužiteljice i ADRIA MAGAZINA d.o.o. od 24. studenoga 2005., proizlazi kako će tužiteljica obavljati poslove na radnom mjestu glavnog urednika - GEA, s time što su detaljno opisani ti poslovi, dok je prema članku 7. tog ugovora, tužiteljčina plaća ugovorena u visini od 12.815,00 kuna bruto, uz plaćanje i dodatnih premija,

- da iz obavijesti o prenošenju ugovora o radu proizlazi da je 2. studenoga 2006. ADRIA MAGAZIN d.o.o. pripojen tuženiku i da je ugovor o radu tužiteljice prenesen u neizmijenjenom obliku i opsegu na novog poslodavca – tuženika s 2. studenoga 2006.,

- da iz ugovora o radu kojeg je tužiteljica sklopila s tuženikom 1. prosinca 2006. proizlazi kako su stranke ugovorile visinu plaće tužiteljice u iznosu od 14.943,38 kuna bruto, što predstavlja osnovicu za neto isplatu od 9.000,00 kuna, uz mogućnost dodatnog nagrađivanja,

- da je tužiteljici povećana plaća u odnosu na plaću koju je imala kod ranijeg poslodavca,

- da je u spornom razdoblju glavni urednik časopisa NG Hrvoje Prčić imao prvo sklopljen ugovor o radu s poslodavcem Sanoma Magazines Zagreb d.o.o. od 14. travnja

2003., kojim se obvezao obavljati poslove glavnog urednika u redakciji časopisa NG, za koju mu je člankom 10. ugovora, dogovorena mjesečna plaća u bruto iznosu od 29.784,12 kuna, što predstavlja osnovicu za neto isplatu u iznosu od 15.600,00 kuna uz dodatni godišnji bonus, a koja mu je povećana na temelju dodatka ugovoru o radu od 1. siječnja 2014, na iznos od 30.583,69 kuna, što predstavlja osnovicu za neto isplatu u iznosu od 15.900,00 kuna, s time što je dodatkom II ugovora o radu od 1. siječnja 2006. plaća Hrvoju Prčiću ponovno povećana i iznosila je 31.144,99 bruto, odnosno 16.500,00 kuna,

- da je tuženik Sanoma Magazines Zagreb d.o.o., izmijenio naziv tvrtke, tako da je danas naziv tvrtke ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o., ovdje tuženik, dok je Adria Magazin d.o.o. pripojeno tuženiku, kako to slijedi iz ugovora o radu koji je tužiteljica s tuženikom sklopila 1. prosinca 2006., kao preuzeti radnik te izvatka iz Sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu,

- da je 1. veljače 2009., glavnom uredniku časopisa NG, umanjena plaća te je ista dogovorena u visini od 28.030,49 kuna bruto, odnosno 15.393,32 kune neto, a što proizlazi iz dodatka III ugovoru o radu, sklopljenog između Hrvoja Prčića i tuženika,

- da je prema dodatku III ugovoru o radu od 1. kolovoza 2010. tužiteljčina plaća kod tuženika ugovorene u visini od 16.219,59 kuna bruto, odnosno 9.758,01 kunu neto,

- da je dodatkom IV ugovoru o radu sklopljenog između Hrvoja Prčića 1. travnja 2011., istom smanjena plaća na 22.932,20 kuna, odnosno 13.000,00 kuna neto, dok je tužiteljici prema dodatkom IV ugovora o radu od 1. veljače 2011. plaća smanjena na 12.800,00 kuna bruto, odnosno 8.302,44 kune neto,

- da je tužiteljici kod tuženika prestao radni odnos sporazumno 30. rujna 2011.,

- da iz Ugovora o licenci koji je sklopljen između National Geographic Society (u daljnjem tekstu: NGS) i Sanoma Magazines – Zagreb od 14. srpnja 2003., proizlazi kako je NGS neprofitna članska organizacija čiji je glavni cilj povećati i proširiti znanje o zemljopisu putem promicanja edukacije i znanosti o zemljopisu, prirodi i okolišu, svojim članovima i drugim zainteresiranim stranama, a koja želi prenijeti licencu na primatelja licence radi promicanja članstva u NGS, te objavljivanja, prodaje i distribuiranja izdanja magazina NG,

- da iz ugovora o licenci sklopljenog između G+J International Publishing Holding GmbH (davatelja licence) i Adria Magazina d.o.o. (korisnika licence), za časopis GEO, proizlazi da se korisnik licence obvezao lokalno preuzeti najmanje 80 % sadržaja GEO izdanja kojeg isporuči centralna GEO internacionalna redakcija,

- da iz iskaza svjedoka Marijana Topolovca, koji je kod tuženika obavljao poslove direktor izdanja te bio neposredno nadređeni tužiteljici i Hrvoju Prčiću, proizlazi kako je Hrvoje Prčić trebao birati materijale koji će se objaviti u NG, dok je za razliku od njega tužiteljica dobivala takav materijal da nije imala dužnost birati teme, a što proizlazi i iz iskaza svjedoka Hrvoja Prčića, koji je uz to kazao i da je sam način pripreme časopisa različit,

- da NG ima 39 međunarodnih izdanja, a svako izdanje je original za sebe, jer svaki glavni urednik bira što će objaviti, pa tako da glavni urednik može odabrati jednu reportažu iz različitih izvora na svijetu, pri čemu se vode pregovori kako će se to platiti, hoće li doći do zamijene teksta, a o čemu da se potrebno cjenkati, a što sve da radi glavni urednik NG-a, koji bi u izabrani tekst ubacilo dio koji se odnosi na Hrvatsku, pa bi se tako obrađen tekst prevodio se na engleski jezik i slao na odobrenje u matičnu kuću NG-a u Americi,

- da iz iskaza svjedokinje Ines Jonjić Peras, također radnice tuženika, proizlazi kako su u GEO, kojeg je glavna urednica bila tužiteljica, dolazili tekstovi koji su se prevodili te bi bili pregledani od urednika, tekstovi su se usklađivali sa stručnim suradnicima te bi ih u konačnici glavna urednica uredila, s time što su ti članci dolazili iz Hamburga, gdje je tužiteljica sudjelovala na zajedničkim sastancima glavnih urednika GEA svih zemalja, gdje je predlagala i prilagođavala teme za hrvatsko tržište,

- da je postojala razlika u poslovima koje su obavljala oba urednika,

- da se ta razlika očitovala u tome što je tužiteljica imala na izboru već pripremljene teme u 80% slučajeva, koji su se prevodili, usklađivali i uredili, dok teme od davatelja licence NGS Hrvoju Prčiću nisu bile zadane, već ih je sam birao iz različitih izvora na svijetu, lokalizirao, prilagođavao te slao na odobrenje u matičnu kuću NG-a u Americi,
- da je glavni urednik NG bio dužan više paziti i raditi detaljnu provjeru u odnosu na časopis GEO te brinuti da se doslovno slijede upute NG-a u Washingtonu,
- da iz spisu prileženih posebna izdanja NG i GEA, proizlazi kako je NG: 2008. objavio „12 najboljih reportaža Hrvatske“, 2004. je izdao CD „Zvuci Velebita“, 2012. posebno izdanje „Egipatska blaga“, 2005. „100 najboljih slika divljine“, 2005. „Svemir u slikama“, 2008. „Bilo zemlje“, 2012. „Psi i mačke“, 2009. „Jesmo li sami u svemiru“,
- da je 2006. od strane GEA izdano 60 najljepših fotoreportaža GEA „Moć fotografije“, te 2010. posebno izdanje „Jesmo li sami u svemiru“,
- da iz iskaza tužiteljice i svjedoka Hrvoja Prčića, proizlazi kako je Hrvoje Prčić kao glavni urednik NG-a, u odnosu na tužiteljicu kao glavnu urednicu GEA, imao za odraditi više dodatnih poslova koji su pratili samo izdavanje časopisa, što je zahtijevalo i da u obavljanju posla glavni urednik NG ima svog zamjenika, od dana dolaska časopisa u Hrvatsku,
- da su u razdoblju od ulaska u gospodarsku krizu, koja se posebno ogledala na izdavačku djelatnost, tj. od 2009. kada se počela osjećati recesija, obje redakcije početkom 2010. prebačene u isti ured,
- da u tehničkom dijelu obavljanja posla, oba urednika mogu zamijeniti jedan drugoga, jer imaju slične kvalifikacije za obavljanje ovih poslova, ali da izbor urednika ne ovisi o samom tuženiku, već o izboru nositelja prava licence koji ih bira za glavne urednike svojih časopisa,
- da je kriza u izdavačkoj djelatnosti rezultirala smanjenjem broja osoblja u odnosu na redakcije oba časopisa, što je tužiteljici bilo poznato jer da sama o tome iskazuje,
- da je nositelj prava licence NGS izričito ugovorio da se primatelj licence obvezuje zaposliti uredničko, umjetničko, grafičko, pre-press, produkcijsko i drugo potrebno osoblje u dovoljnom broju i sa odgovarajućim obrazovanjem i iskustvom da održava dosljedno i pravovremeno udovoljavanje NGS standardima uredničke kvalitete,
- da je kod tuženika bilo 20-ak glavnih urednika troje ili četvero su bili muškarci, a ostalo su bile žene,
- da je tužiteljica podnijela pritužbu i zahtjev za naknadu štete osobi zaduženoj za zaštitu dostojanstva radnika i direktoru tuženika 25. ožujka 2011., a iz koje proizlazi kako u istoj tužiteljica iznosi isto činjenično stanje kao i u tužbi u ovom predmetu,
- da je ta pritužba odbijena kao neosnovana.

Na temelju utvrđenog, prvostupanjski sud zaključio je da je u trenutku preuzimanja društva ADRIA MAGAZIN d.o.o. od strane tuženika, u kojem društvu je tužiteljica već obavljala poslove glavnog urednika časopisa GEO, tužiteljčina plaća u tom društvu bila manja od plaće glavnog urednika časopisa NG, Hrvoja Prčića, koju je on već ostvarivao kod tuženika, kao što je bila i manja kada je tužiteljica preuzeta kao radnica, pritom navodeći kako sam naziv radnog mjesta ili položaj ne daje automatski pravo na plaću koju ima drugi radnik istog naziva radnog mjesta već da plaća ovisi o konkretnom radu i odgovornostima svakog radnika te očekivanjima i obvezama poslodavca u odnosu na zasebni projekt koji taj radnik obavlja.

Pri tome je taj sud naveo kako je NG u svijetu poznatiji brand od GEA, da je s dužom tradicijom izlaženja u svijetu te u Hrvatskoj, drugačijim konceptom od branda GEA (usmjeren na promicanje članstva od NGS - neprofitne članske organizacije), da je podložan većoj kontroli od strane nositelja prava licence jer to slijedi iz iskaza svjedoka i ugovora o licenci,

da je prodavaniji časopis, da osoba koja je glavni urednik takvog časopisa ima već odgovornost i ovlasti, da je značajniji njegov rad za poslodavca, pa shodno tome da tuženik kao poslodavac u smislu slobodnog ugovaranja visine plaće može takvom glavnom uredniku ponuditi i veću plaću te bolje uvjete rada, od one ponuđene glavnom uredniku sličnog časopisa čiji brand je slabiji po navedenom.

Budući da je prvostupanjski sud na temelju svih izvedenih dokaza smatrao da razlika u plaći između tužiteljice kao glavne urednice GEA i Hrvoja Prčića kao glavnog urednika NG, nije rezultat diskriminatornog postupanja tuženika po bilo kojoj osnovi pa ni po spolnoj osnovi, to je taj sud ocijenio da okolnost što je tužiteljica kako sama tvrdi bila preopterećena poslovima (s time što je utvrdio na temelju iskaza svjedoka Hrvoja Prčića da je i on bio preopterećen poslovima kao i tužiteljica), nije odlučno za ovu pravnu stvar, odnosno da nije bitno tko je od njih dvoje bio više opterećen poslovima i koliku je podršku imao u osoblju, već da je bitno radi li se o različitim poslovima i odgovornostima te značaju istih za tuženika kao poslodavca.

Kako tužiteljica smatra da je diskriminirana po spolnoj osnovi upravo iz razloga što se Marijan Topolovec (koji je kod tuženika obavljao poslove direktor izdanja te bio neposredno nadređeni tužiteljici i Hrvoju Prčiću) drugačije odnosio prema njoj, a drugačije prema Hrvoju Prčiću, na način da je njega uvažavao, slušao, prihvaćao njegove sugestije, a isto temelji na tome što je imala manju plaću od muškog urednika i što je Marijan Topolovec s Hrvojem Prčićem išao na kavu i družio se, što nije bilo u odnosu na nju, to je prvostupanjski sud zaključio da sve to navedeno, kao i okolnost što je Marijan Topolovec u situacijama do kojih je dolazilo kada je tužiteljica tražila reorganizaciju redakcija po pitanju osoblja redakcije, prituživala se na opseg poslova i nedostatan budžeta i ostvarenje drugih prava u pogledu časopisa kojeg je uređivala, kao i njegovi eventualni negativni komentari na rad tužiteljice i stroga naredba da obavi određeni posao, da predstavljaju ocjenu nadređene osobe, koja ocjena od strane tužiteljice može biti shvaćena kao ponašanje uvredljivog karaktera, ali ista ne opravdava zaključak da se prema tužiteljici diskriminatorno postupalo.

Isto tako, prvostupanjski sud smatrao je da u ovom slučaju ni okolnost što su se muški urednici znali šaliti na temu žena ne dovodi do zaključka da su ženske urednice časopisa, pa tako i tužiteljica stavljene u nepovoljniji položaj od muških urednika, posebno navodeći da ni to što se Marijan Topolovec drugačije odnosio prema njoj, a drugačije prema Hrvoju Prčiću, iz razloga što su se oni družili i zajedno išli na kave, također da ne dovodi do zaključka da bi tužiteljica bila stavljena u nepovoljniju situaciju u odnosu na svog muškog kolegu.

Pri tome je prvostupanjski sud prihvatio kao vjerodostojan iskaz svjedokinje Ivone Lerman, a iz kojega proizlazi da objektivno i profesionalno nije zapazila da bi tužiteljica bila diskriminirana kod tuženika na temelju spola, prihvaćajući i iskaz svjedoka Hrvoja Prčića kada navodi da ne stoji da bi rad tužiteljice bio drugačije tretiran od njegovog rada. Stoga je prvostupanjski sud zaključio da subjektivni doživljaj kod tužiteljice nema objektivizirane pokazatelje u izvedenim dokazima.

Prvostupanjski je sud dalje, zaključio da ni u postupku zaštite dostojanstva radnika, po pritužbi tužiteljice, a kako to slijedi iz Zapisnika tuženika, tužiteljica nije bila stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na bilo kojeg drugog radnika tuženika, navodeći i to da je u tom postupku sudjelovao i punomoćnik tužiteljice.

S obzirom na sve navedeno, prvostupanjski sud posebno je naveo kako preostale navode stranaka kao i preostalu dokumentaciju u spisu ne nalazi potrebnim posebno obrazlagati jer da nisu relevantni za rješenje ove pravne stvari, dok je u odnosu na ostale predložene dokaze naveo da nije bilo potrebe izvoditi ni dokaze saslušanjem daljnjih predloženih svjedoka niti z.z. tuženika u svojstvu stranke u postupku, pa je imajući na umu sve prethodno utvrđeno odbio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti.

Navedena utvrđenja i zaključke prvostupanjskog suda u cijelosti prihvaća i ovaj sud, s time što ni žalbenim navodima tužiteljice nisu odvedeni u sumnju.

Posebno se u odnosu na žalbeni navod tužiteljice kojim tvrdi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada nije saslušao u ovom slučaju i z.z. tuženika, ističe, da iz stanja spisa, i to s ročišta održanog 17. travnja 2013., proizlazi kako je tuženik na tom ročištu naveo da sadašnji direktor nema konkretnih saznanja o predmetu spora i da predlaže da se isti ne sasluša. Kako dalje, iz zapisnika s tog ročišta proizlazi da je prvostupanjski sud na tom ročištu odlučio saslušati od stranaka samo tužiteljicu, kao i svjedoke, među njima i Marijana Topolovca (neposredno nadređenog tužiteljici i direktora kod tuženika), to je pravilno postupio prvostupanjski sud kada je odlučio da neće saslušati z.z. tuženika kao stranku jer istom prema navodu njegovog punomoćnika nisu bile poznate sporni činjenice pa je time taj sud postupio u skladu s odredbom članka 265. ZPP-a.

U odnosu na meritum spora, odredbom članka 1. stavak 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije ("Narodne novine", broj 85/08. i 112/12. – u daljnjem tekstu: ZSD), propisano da se ovim Zakonom osigurava zaštita i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, stvaraju se pretpostavke za ostvarivanje jednakih mogućnosti i uređuje zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije.

Iz navedene odredbe proizlazi da je diskriminacija nedopušteno i neopravdano razlikovanje osoba na osnovu nekih njenih karakteristika. Tužiteljica se i u žalbi poziva na diskriminaciju ali tijekom postupka, prema utvrđenju prvostupanjskog postupka nije učinio vjerojatnim da je u ovom slučaju došlo do diskriminacije po bilo kojoj navedenoj osnovi, pa tako ni po spolu.

Na pravilnost zaključka prvostupanjskog suda upućuju svi izvedeni dokazi zbog čega se tužiteljica neosnovano poziva u žalbi na ugovore o licenci jer se prema pravilnom utvrđenju toga suda razlika u poslovima koje su obavljala oba urednika, odnosno tužiteljica kao glavna urednica časopisa GEO i Hrvoje Prčić kao glavni urednik časopisa NG, očituje u tome što je tužiteljica imala na izboru već pripremljene teme u 80% slučajeva, koji su se prevodili, usklađivali i uredili, dok teme od davatelja licence NGS, Hrvoju Prčiću, glavnom uredniku NG, nisu bile zadane. Naime, prema utvrđenju prvostupanjskog suda on ih je sam birao iz različitih izvora na svijetu, lokalizirao, prilagođavao te slao na odobrenje u matičnu kuću NG-a u Ameriku, pa je pravilno taj sud zaključio da navedeno znači da je glavni urednik NG bio dužan više paziti i raditi detaljniju provjeru u odnosu na časopis GEO kojeg je bila glavna urednica tužiteljica te se brinuti da se slijede upute NG-a u Washingtonu.

Također, na pravilnost zaključka prvostupanjskog suda upućuju i iskazi saslušani, svjedoka, koje je prvostupanjski sud saslušao opširno i detaljno, te je neposrednom ocjenom mogao utvrditi govore li svjedoci istinu ili ne, te odakle crpe svoja saznanja u svezi tužiteljčinog rada kod tuženika i time, je li tuženik kao poslodavac postupao diskriminirajuće u odnosu na tužiteljicu na osnovi spola dajući joj manju plaću od glavnog urednika drugog časopisa, a imajući u vidu njihove poslove, ovlasti, odgovornosti i značaj za poslodavca radnih mjesta glavnog urednika časopisa GEO, kojega je bila glavna urednica tužiteljica i časopisa NG, kojega je bio glavni urednik Hrvoje Prčić, pa neosnovano tužiteljica prigovara ocijeni prvostupanjskog suda iskaza svjedoka Marijana Topolovca, Ivone Lerman i dr., kao što neosnovano tvrdi da je prvostupanjski sud trebao saslušati i svjedoke Jana Lepičina i Stjepana Drmića, kada je pravilno taj sud smatrao da izvođenje daljnjih dokaza u ovom slučaju nije potrebno, pritom imajući na umu utvrđeno činjenično stanje, s time što je o odbijanju naznačio razloge.

Dakle, u ovom slučaju prvostupanjski sud utvrdio je da nema nijedne osnove diskriminacije tužiteljice dok je bila u radnom odnosu kod tuženika prema odredbi članka 1. ZSD-a, niti u smislu odredbe članka 5. Zakona o radu ("Narodne novine", broj 149/09., 61/11., 82/12. i 73/13.), jer na to upućuju svi izvedeni dokazi koju ocjenu tužiteljica žalbenim navodima nije dovela u sumnju.

Za ukazati je kako je za postojanje diskriminacije potrebna veza između diskriminacijskog postupanja i neke od diskriminacijskih osnova koje su navedene u zakonu, odnosno onih koje je tužiteljica istakla u činjeničnim navodima tužbe, a koja vezu u ovom slučaju prema utvrđenju prvostupanjskog suda ne postoji.

Inače, meritorna odluka suda podrazumijeva takav zaključak suda u kojem postoji podudarnost uvjerenja suda između činjeničnog stanja na temelju kojega odlučuje o zahtjevima stranaka i stvarnog činjeničnog stanja, pri čemu sud provodi samo one dokaze koju su stranke predložile i iste ocjenjuje na temelju svog slobodnog sudačkog uvjerenja.

Stoga, ni ostali žalbeni navodi ne utječu na pravilnost i zakonitost pobijane odluke, koji su sadržajno činjenični prigovori koji se sastoje od iznošenja vlastitih zaključaka, a suprotnih pravilnim činjeničnim utvrđenjima i zaključcima prvostupanjskog suda, zbog čega je taj sud pravilno na utvrđeno činjenično stanje primijenio materijalno pravo kada je odbio u cijelosti tužbene zahtjeve tužiteljice kao neosnovane jer je o svemu dao jasne razloge na koje se, radi daljnjeg nepotrebnog ponavljanja, upućuje tužiteljica.

Međutim, prema mišljenju ovoga suda osnovano tužiteljica pobija odluku o troškovima postupka, dok je neosnovano probija tuženik, i to iz razloga što odluku o troškovima postupka nije pravilno donio prvostupanjski sud. U ovom slučaju tuženiku zastupanom po punomoćnicima, odvjetnicima pripada na temelju odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a, u vezi s odredbom Tbr. 7. točke 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne novine», broj 148/09., 149/12., 103/14., 118/14. i 107/15. – u daljnjem tekstu: Tarifa), jednokratna nagrada za cijeli prvostupanjski postupak, bez obzira koliko je radnji poduzeo u visini od 200 bodova. Ovo stoga, jer se prvenstveno radi o postupku iz radnog odnosa radi utvrđenja uznemiravanja i stavljanja tužiteljice u nepovoljniji položaj za vrijeme radnog odnosa, a ne o procjenjivom predmetu iz Tbr. 7. točke 1. Tarife, bez obzira što je zatražena i naknada štete. Navedeno u ovom slučaju ne može biti osnova obračuna troška kao da bi se radilo o procjenjivom predmetu, jer se u ovom slučaju radi o zahtjevu radi utvrđenja uznemiravanja i diskriminacije i stavljanja tužiteljice u nepovoljniji položaj za

vrijeme radnog odnosa, što se ponovno ističe, te su se u odnosu na te zahtjeve prvenstveno izvodili dokazi u postupku, zbog čega je tuženiku valjalo dosuditi na ime prvostupanjskog postupka iznos od 2.000,00 kuna, što uvećano za pripadajući PDV, daje iznos od 2.500,00 kuna, a koji je iznos tužiteljica dužna naknaditi tuženiku, dok je za više zatraženi trošak u iznosu od 6.250,00 kuna, zahtjev tuženika za naknadom troškova valjalo odbiti kao neosnovan.

S obzirom na izneseno, valjalo je na temelju na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, djelomično odbiti žalbu tužiteljice kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu, a na temelju odredbe članka 380. točke 2. i 3. ZPP-a, u vezi s odredbom članka 381. ZPP-a, djelomično uvažiti žalbu tužiteljice te preinačiti prvostupanjsku presudu u odluci o troškovima postupka i odbiti žalbu tuženika kao neosnovanu te odlučiti kao pod točkama I., II. i III. izreke, ove presude.

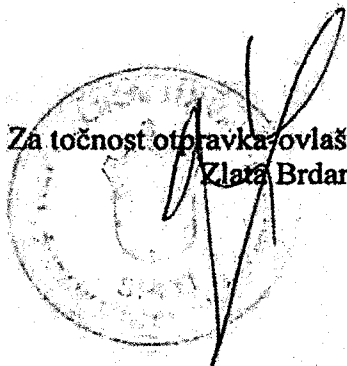
Odlučujući o parničnom trošku na temelju odredbe članka 166. stavka 1. ZPP-a, ovaj sud ocjenjuje da trošak sastava odgovora na žalbu kojeg je imao tuženik nije bio potreban za vođenje ove parnice u smislu odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a, dok je tužiteljica sa svojom žalbom uspjela djelomično i to u odnosu na troškove postupka, a zbog tog dijela nisu joj nastali posebni troškovi, pa je trošak žalbenog postupka stranaka odbijen kao neosnovan, zbog čega je odlučen kao pod točkom IV. izreke, ove presude.

U Splitu 28. veljače 2019.

PREDSJEDNICA VIJEĆA:

Vedrana Perkušić, v.r.

Za točnost otpisavka ovlašteni službenik:
Zlata Brdar



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
10000 ZAGREB
Poštanski pretinac 310

PRETINAC

OMOT

Oznaka spisa: 19 Pr-2489/2012
Parnični postupak

Naziv otpravka koji se dostavlja:
Presuda ŽS-a od 28.02.2019.

posl.br. GŽ R-124/2017-2

Broj priloga: 1

Na adresu primatelja:
Odvjetničko društvo Vedriš & Partneri društvo s
Ozaljska 136
10000 Zagreb

NARODNE NOVINE d.d., Zagreb, INF-45-1810 - (20)

Poštarina plaćena HP-u d.d.
u sortimici
10200 Zagreb

Adresa primatelja:

Odvjetničko društvo Vedriš & Partneri društ

Ozaljska 136

10000 Zagreb

Datum: U Zagrebu, dana 30. travnja 2019. godine

**OPĆINSKI RADNI SUD
U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84
10 000 ZAGREB**

Na posl. broj: Pr – 2489/2012

Pravna stvar:

Tužitelj: VANJA RATKOVIĆ iz Zagreba, Veslačka ulica 12, OIB: 48832566308 koju zastupaju odvjetnica Vlatka Vedriš, odvjetnica Ivana Markovinović Žunko i odvjetnica Silvija Marasović Bajuk, svi iz Odvjetničkog društva Vedriš & Partneri sa sjedištem u Zagrebu, Ozaljska 136.

Tuženik: ADRIA MEDIA ZAGREB d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu Radnička cesta 39 MBS: 080416877; OIB: 58576890942

Radi/VPS: Diskriminacije, naknade imovinske štete u iznosu od 208.000,00 HRK i naknade nelmovinske štete u iznosu od 100.000,00 HRK, ukupno 308.000,00 HRK

Naš broj: 018/11

Predaja: Preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom

REVIZIJA
protiv presude Županijskog suda u Splitu
pod poslovnim brojem GŽ R – 124/2017 od dana 28. veljače 2019. godine

3x,

TUŽITELJA

I. Dana 1. travnja 2019. godine tužiteljica je primila presudu Županijskog suda u Splitu pod poslovnim brojem GŽ R – 124/2017 od dana 28. veljače 2019. godine, te ovime tužiteljica u odnosu na istu u cijelosti (na sve točke) izjavljuje reviziju sukladno članku 382. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14; dalje u tekstu: ZPP) i to zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, točnije članka 354. st. 2. i zbog pogrešne primjene materijalnog prava što tužiteljica u nastavku detaljno obrazlaže.

DOKAZ: Uvid u spis

II. Iz napadane drugostupanjske odluke kao i prvostupanjske odluke očito je da je sud nije primijenio, odnosno da je pogrešno primijenio članak 20. st.1. Zakona o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08 i 112/12).

Sukladno navedenom članku stranka koja se poziva na diskriminaciju nije ju dužna dokazati sa stupnjem sigurnosti, već je dostatno da „učini vjerojatnim da je do diskriminacije došlo“. **Ako ispunj taj uvjet, protivna strana (navodni diskriminator) dužna je dokazivati da diskriminacije nema.** Navedena odredba predstavlja jedno od najznačajnijih instrumenata antidiskriminacijske sudske zaštite, a koju je sud u konkretnom slučaju propustio primijeniti.

Naime, iz obrazloženja cjelokupne prvostupanjske presude i tamo utvrđenom činjeničnom stanju s kojim se složio i drugostupanjski sud, očito je se sudska odluka temelji na utvrđenju da **tužiteljica nije dokazala postojanje diskriminacije, a ne na utvrđenju da je tuženik dokazao da u konkretnom slučaju ona nije postojala.**

U obrazloženju odluke drugostupanjski sud na stranici 7. navodi da tužiteljica tijekom postupka „**prema utvrđenju prvostupanjskog postupka nije učinila vjerojatnim** da je u ovom slučaju došlo do diskriminacije po bilo kojoj navedenoj osnovi, pa tako ni po spolu“, međutim osnovanost takvog zaključka drugostupanjskog suda ne pronalazi uporište u nijednom utvrđenju prvostupanjskog suda. Upravo suprotno, iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da tužiteljica **nije dokazala** da je u ovom slučaju došlo do diskriminacije po bilo kojoj navedenoj osnovi, pa tako ni po spolu, a ne da nije učinila vjerojatnim postojanje diskriminacije. Povreda primjene temeljnog postulata sadržanog u članku 20. Zakona o suzbijanju diskriminacije determinirala je cjelokupno vođenje postupka kao i odluke Suda o prihvatanju, odnosno neprihvatanju provođenja predloženih dokaza i saslušanju predloženih svjedoka te je na tužiteljicu prebačen teret dokazivanja koji je u konkretnom slučaju trebao biti na strani tuženika.

Naime, ako tuženik u konkretnom slučaju ne dokaže sa stupnjem sigurnosti da diskriminacije nema, **Sud je dužan uzeti da je pravo na jednako postupanje povrijeđeno.**

Standard vjerojatnosti koju je potrebno dokazati valja interpretirati u smislu europskih direktiva kao tzv. *prima facie* dokaz. Drugim riječima, ono što bi osoba koja se na diskriminaciju poziva morala dokazati jest da je došlo do njenog stavljanja u nepovoljniji položaj, te da bi po redovnim pravilima iskustva i na temelju indicija u konkretnom slučaju bilo moguće da je do toga došlo zbog izravne ili neizravne diskriminacije. Ako u postupku tuženik sa sigurnošću ne dokaže da je stavljanje u nepovoljniji položaj motivirano drugim, a ne nedopuštenim diskriminacijskim razlozima, u odluci će trebati poći od toga da je diskriminacija dokazana. Navedeno stajalište zauzeo je i Ustavni sud u svojoj odluci od dana 13.04.2016. pod poslovnim brojem U-III-7490/2014 u točki 11. i 12.

U cijeloj prvostupanjskoj presudi, Sud se samo na jednom mjestu i to na str. 11. paušalno poziva na navedeni članak, tako da **nije točan zaključak drugostupanjskog suda da bi u prvostupanjskoj odluci postojalo utvrđenje da upravo tužiteljica nije učinila vjerojatnim postojanje diskriminacije.** Ako je pak drugostupanjski sud taj zaključak donio temeljem članka 373. a ZPP-a, onda je ova revizija dopuštena i iz razloga koji su navedeni u članku 382. st. 1. toč. 3. ZPP-a

Tužiteljica posebno ističe da bez utvrđenja temeljnog postulata u vezi tereta dokaza nije moguće utvrditi u kojoj mjeri dokazi koje je Sud cijenio kao relevantne predstavljaju odlučujuću i dostatnu podlogu za odbijanje tužbenog zahtjeva, niti je moguće preispitati ispravnost odluke Suda o odbijanju provođenja dokaza koje je predložila tužiteljica, slijedom čega presuda u samom početku ima nedostatak zbog kojeg se ne može valjano ispitati (članak 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a).

DOKAZ: Uvid u sudski spis

III. Tužiteljica ističe da joj je tijekom postupka povrijeđeno **pravo na pravično suđenje, odnosno uskraćena joj je mogućnost da raspravlja pred sudom**, što predstavlja bitnu povredu odredbi parničnog postupka.

Naime, pravo stranke na pravično suđenje nužno uključuje jednakost sredstava stranaka u postupku, to jest obvezu suda da svakoj strani u postupku da mogućnost iznošenja svojih razloga u uvjetima koji je ne stavlja u položaj očite neravnopravnosti u odnosu na protivnu stranu. Jedan od aspekata prava na pravično suđenje je **pravo na procesnu ravnopravnost** (equality of arms – „jednakost

oružja"), koja se manifestira i kroz **načelo saslušanja stranaka**. Prema tom načelu, svaka od stranaka treba imati razumnu mogućnost da u postupku brani svoja prava pod uvjetima koji ju ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na njenog protivnika. Iz prava na jednakost oružja izvode se i pojedina prava u odnosu na izbor i izvođenje dokaza. Isto stajalište zauzeo je i Ustavni sud navodeći da načelo jednakosti sredstava nužno obuhvaća razumnu mogućnost stranaka da izlože činjenice i podupru ih svojim dokazima na način da, kao što je navedeno, niti jednu od stranaka ne stavljaju u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku. Zaštitu ovog načela osigurava i načelo kontradiktornosti jer samo kontradiktoran postupak daje strankama mogućnost uvida te izražavanja svog mišljenja o stajalištima ili dokazima koje predlaže suprotna stranka.

U ovom postupku tužiteljici nije bila osigurana „jednakost oružja“, odnosno procesna ravnopravnost.

Naime, iz tijeka i načina vođenja glavne rasprave, a osobito iz zapisnika od dana 22.11.2016. godine razvidno je da je prvostupanjski sud naprasno zaključio glavnu raspravu ne dopuštajući strankama, a osobito tužiteljici, očitovati se na sve navode relevantne za donošenje odluke o tužbenom zahtjevu niti je izveo dokaze koje je tijekom postupka tužiteljica predložila i čije je izvođenje Sud u konačnici i sam odredio.

Ovakvo postupanje Suda rezultat je oprečnih težnji zadužene sutkinje i tužiteljice. Naime, u konkretnom predmetu tužiteljica je dana 11.12.2015. godine podnijela zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, uslijed čega je donesena odluka da se predmet mora riješiti u zadanom roku. Sukladno članku 62. Zakona o državnom sudbenom vijeću, sudac odgovara za stegovno djelo ako ne postupi po odluci donesenoj u postupku za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku. Upravo je to bio trenutak kada je zaduženi Sud osobni interes i cilj (izbjegavanje stegovne odgovornosti) stavio ispred svoje osnovne funkcije, a to je da strankama osigura pravično suđenje.

Sud je tako odustao od provođenja dokaza koje je sam odredio; odustao je od izvođenja dokaza saslušanjem svjedoka Melite Šifter Mlinar, Borisa Ivanovića, Jana Lepčina i Stjepana Drmića, koji su bili predloženi na okolnost utvrđenja relevantnih činjenica u odnosu na tužbeni zahtjev iz točke I. (nejednakost plaće), ali i na okolnost da je tužiteljici povrijeđeno pravo osobnosti protupravnim i nezakonitim postupanjem tuženika – točka III. tužbenog zahtjeva. Ovakvim postupanjem suda povrijeđeno je i tzv. **pravo na dokaz** (*rights to proof*) koje je u praksi Europskog suda za zaštitu ljudskih prava prepoznato kao jedno od temeljnih aspekata prava na pravično suđenje.

Štoviše, Sud je povrijedio i **načelo saslušanja stranaka**. Naime, nakon što je prvostupanjski sud odredio saslušanje stranaka i nakon što je saslušao tužiteljicu, prvostupanjski sud neosnovano je odustao od saslušanja tuženika te je time onemogućio da tužiteljica tuženiku postavlja pitanja u vezi relevantnih činjenica, a koju mogućnost je tuženik uredno iskoristio u odnosu na tužiteljicu. Drugostupanjski sud na stranici 7. svoje odluke navodi da je zz tuženika **na ročištu od dana 17. travnja 2013. godine** naveo da nema konkretnih saznanja o predmetu spora slijedom čega je prvostupanjski sud ispravno odlučio u vezi saslušanja zz tuženika. Sud očito namjerno ignorira i činjenicu da je **upravo sam tuženik na ročištu od dana 22.11.2016. godine inzistirao da ga se sasluša, ali to očito nije bilo kompatibilno s privatnom namjerom Suda da u određenom roku okonča sudski postupak!** Upravo stoga u konkretnom postupku nisu bile ispunjene pretpostavke iz članka 265. ZPP-a temeljem kojih je Sud mogao odustati od saslušanja druge strane, čime je sud počinio bitnu povredu odredaba postupka. Tužiteljica posebno skreće pozornost da je Sud svoju odluku, između ostalog, donio i na temelju licenci za NG i GEO časopis, a o kojima je zz tuženika imala sva potrebna saznanja, kao i da je u spornom periodu bila zadužena za tzv. „ženska izdanja“ te imala važna saznanja o činjenicama, poput procesa donošenja odluka kod tuženika te položaju i značaju pojedinih časopisa za tuženika, a posebno o zahtjevima i uvjetima koji su suosnivači i vlasnici licence GEO časopisa postavili tuženiku kao korisniku licence, kao i u odnosu na zahtjeve i uvjete koje mora ispunjavati kandidat za glavnog urednika GEO časopisa, a na koje se kao odlučne činjenice poziva prvostupanjski, ali i drugostupanjski sud.

S druge strane, sve kada tuženik ne bi imao saznanja o predmetu spora, Sud je trebao provesti saslušanje **g. Petrus August Van Kola van Kola koji je u spornom periodu bio zz tuženika, a kojeg je na ročištu od dana 17. travnja 2013. godine predložio upravo sam tuženik.**

Tužiteljica posebno skreće Sudu pažnju da je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev tužiteljice sadržan u točki tri s obrazloženjem kako je izostala protupravna radnja tuženika (str. 21. odjeljak 2 i 3 presude), međutim upravo je sud taj koji je svojim načinom vođenja i upravljanja postupkom onemogućio dokazivanje ove pretpostavke budući je odbio provesti dokaze koje je tužiteljica predložila upravo na ovu okolnost.

Isto tako Sud svoj zaključak o nepostojanju uznemiravanja pravda time da tužiteljica nije iskoristila mogućnost iz članka 130. st. 4 Zakona o radu i prekinula rad, međutim upravo u vezi te okolnosti Sud je zabranio punomoćnici tužiteljice da tužiteljici postavlja bilo kakva pitanja (zapisnik od dana 22.11.2016. godine str. 3)!!

Dakle, iz postupanja suda, više je nego očito da je tužiteljica u ovom postupku ostala zakinuta u svom osnovnom pravu na pravično suđenje, ali taj dio nije prepoznao niti drugostupanjski sud, koji se bez bilo kakvog dodatnog pojašnjenja jednostavno priklonio stavu prvostupanjskog suda i utvrdio da nije bilo bitne povrede odredbi parničnog postupka.

IV. Tužiteljica također ističe da je u sudskom postupku došlo do bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP-a, jer drugostupanjska kao i prvostupanjska presuda imaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati, a osobito što u njima nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama i što u vezi činjenica na kojima sud temelji svoju odluku postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Naime, prvostupanjski sud, a s čime se u cijelosti složio i drugostupanjski sud, temelji svoju odluku na utvrđenju da:

- su „zahtjevi koje postavlja davatelj licence, a koji se odnose na časopis NG mnogo veći od zahtjeva koji se postavljaju u odnosu na davatelja licence za časopis GEO te da je NG poznatiji i jači svjetski brand od GEA, pa time privlači i veći broj oglašivača.“ (stranica 13 Presude)
- su se poslovi glavnih urednika NG-a i GEO časopisa razlikovali te da se to prvenstveno očitovalo u tome da tužiteljica nije birala teme (jer je ima na izboru već pripremljene teme u 80% slučajeva), dok je glavni urednik birao teme iz različitih izvora na svijetu, lokalizirao, prilagođavao te slao na odobrenje u matičnu kuću - slijedom čega je glavni urednik NG-a trebao više paziti i raditi detaljnije provjere (stranica 15. prvostupanjske presude)
- da je glavni urednik NG-a u odnosu na tužiteljicu imao više dodatnih poslova koji su pratili samo izdavanje časopisa (stranica 17 Presude)

Gore navedene zaključke prvostupanjski i drugostupanjski sud temelje u prvom redu na iskazu svjedoka Prčića navodeći da je njegov iskaz jasan, direktan i logičan (stranica 13. prvostupanjske presude) i na ugovorima o licenci za NG i GEO časopis.

Međutim, iako je tužiteljica u svom podnesku od dana 08.06.2016 detaljno obrazložila i dokazala nelitnost iskaza svjedoka Prčića (na čijem iskazu sud temelji svoju odluku) i u žalbi posebno ukazala na kontradiktornost zaključaka suda sa sadržajem ugovora o licenci, drugostupanjski sud je i dalje bez *bilo kakvog osvrta na iznijete žalbene razloge* zaključio da su utvrđenja prvostupanjskog suda ispravna.

Stoga tužiteljica ponovno ukazuje na bitnu povredu odredbi ZPP-a iz članka 354. st.2. toč. 11. a posebno na proturječnosti između razloga presude i sadržaja isprava, odnosno iskaza svjedoka, kao i na povredu temeljnog načela saslušanja stranaka

a) Zahtjevi davatelja licence po ugovorima o licenci i brand časopisa

U odnosu na navode Suda da su „zahtjevi koje postavlja davatelj licence, a koji se odnose na časopis NG mnogo veći od zahtjeva koji se postavljaju u odnosu na davatelja licence za časopis GEO te da je NG poznatiji i jači svjetski brand od GEA, pa time privlači i veći broj oglašivača.“ (stranica 13. prvostupanjske presude) tužiteljica ističe da nije sporno da ugovori o licenci za NG i GEO nisu identični, u konačnici radi se o različitim davateljima licence, od kojih svaki od njih na različit način štiti svoju licencu, **no iz predmetnih ugovora ne proizlazi da bi prema primatelju licence bili postavljeni bitno drugačiji zahtjevi u odnosu na pojedini časopis, a kako to sud zaključuje u svojoj presudi.**

Kao što ugovor o licenci za NG propisuje osiguranje kvalitete časopisa tako i Ugovor o licenci između G+J i tuženika a osobito u paragrafu 4 propisuje osiguranje kvalitete časopisa, počevši od toga da je korisnik licence dužan čuvati ugled licenciranih proizvoda, da je radi ishođenja odobrenja od strane davatelja licence korisnik licence istom dužan predložiti konačne nacrt planiranog sadržaja i žiga uključujući i reklamni materijal, da je radi osiguranja kvalitete dužan održavati razgovore između predstavnika davatelja licence i osobe odgovorne za oblikovanje licenciranih proizvoda i dr. a što je navedeno i na str. 14. i 15. prvostupanjske presude **stoga nije jasno po čemu to drugostupanjski sud kao i prvostupanjski sud zaključuju da su zahtjevi po licenci za NG veći od zahtjeva za GEO.**

Tužiteljica nadalje ističe da istovrsnost zahtjeva davatelja licence proizlazi i iz Priloga 4.1.2. ugovora o licenci za GEO časopis. Naime, ugovor o licenci za NG predviđa minimalni broj tiskovne i prodajne naklade kao uvjet licence (DODATAK E), ali i ugovor o licenci za GEO sadrži istu obvezu minimalne naklade. Tužiteljica zato posebno sreće pozornost na prilog 4.1.2. ugovora o licenci između G+J i tuženika u kojem se navodi da je obveza publikacije, točnije obveza tiskovne i prodajne naknade koje se moraju ispuniti od strane korisnika licence vezana za poslovni plan koji je trebao biti pod točkom 11.2, ali ga tuženik nije dostavio zajedno s licencom, iako je na zapisniku od dana 22.11.2016. godine izjavio da dostavljeni ugovor predstavlja cjelokupan ugovor. Na isti poslovni plan poziva se i prilog 4.1.3. te je očito da nedostaje dio ugovora. **Na ove okolnosti tužiteljica je ukazivala više puta tijekom postupka te je u vezi toga htjela ispitati i tuženika, međutim Sud je odbio saslušanje tuženika, a tužiteljici nije dodijelio ni rok za očitovanje na tada primljeni ugovor o licenci (na ročištu od dana 22.11.2016. godine).** Sud je također odbio i prijedlog tužiteljice da se saslušaju Stjepan Drmić (grafički urednik) i Jan Lepčin (prodaja oglasa), a koji bi potvrdili navode tužiteljice vezano uz zahtjeve davatelja licence NG-a i GEO časopisa prema korisniku licence.

Iz navedenog proizlazi da su zaključci sudova u vezi uvjeta propisanih licencama u suprotnosti sa samim sadržajem istih što upućuje na zaključak da sudovi nisu napravili cjeloviti uvid u sadržaj ugovora već su razmatrali samo odredbe na koje je ukazao tuženik.

Nadalje Sud u svojoj odluci ističe kako je NG u svijetu poznatiji brand od GEA pa da za tuženika kao poslodavca časopis NG ima veći značaj od GEA (str. 18. prvostupanjske presude). Na ovom mjestu tužiteljica ističe da Sud uopće nije uzeo u obzir (možda nije niti utvrdio) činjenicu da je upravo u ugovoru o licenci NG čl. 5.18 davatelj licence **utvrdio zabranu tržišne utakmice odnosno zabranu da primatelj licence (tuženik) izdale časopis koji bi predstavljao konkurenta časopisu NG. Štoviše davatelj licence IZRIČITO I POIMENICE navodi kako se takvim konkurentnim časopisom smatra upravo izdanje GEO časopisa na hrvatskom jeziku.**

Navedeno jasno ukazuje da časopis GEO predstavlja međunarodni brand koji predstavlja izravnu konkurenciju NG-u te značaj takvog BRAND-a priznaje i potvrđuje sam davatelj licence NG-a. U vezi toga, sud zanemaruje i dostavljeno stručno mišljenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta u kojem se navodi da je časopis GEO oslobođen plaćanja poreza na dodanu vrijednost zbog međunarodnog ugleda branda. Stoga je utvrđenje suda u vezi važnosti branda NG-a ponovno suprotno sadržaju dostavljenog ugovora na kojem Sud temelji svoju odluku.

b) Pogrešna utvrđenja suda u vezi biranja tema

Nadalje, u vezi navoda Suda da je iz iskaza g. Prčića i Ivone Lerman kao i iz licencnih ugovora NG-a i GEO časopisa vidljivo da je glavni urednik NG-a birao teme iz svjetskih izdanja dok je tužiteljica dobivala gotove teme od davatelja licence, te da je to ujedno osnovna razlika u njihovom poslu (stranica 15 presude). Tužiteljica ističe da i u tom dijelu presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, odnosno da u presudi postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava i zapisnika.

Tužiteljica tako napominje da je u podnesku od dana 08.06.2016. godine kao prilog dostavila pregled sadržaja svih izdanja američkog NG i hrvatskog izdanja NG-a u periodu od srpnja 2006. godine do listopada 2011. godine iz čega je vidljivo da je **hrvatski NG zapravo prijevod američkog NG-a uz dodatak lokalne teme**, a nikako "original za sebe" u kojem je gospodi Prčić birao reportaže iz različitih izvora (ostalih međunarodnih izdanja) na svijetu, vodio pregovore, cjenkao se i sl. **Točnije glavni urednik NG-a preuzimao je oko 80% unaprijed pripremljenog sadržaja i tema američkog izdanja NG-a. Iz usporedbe sadržaja američkog i hrvatskog National Geographica, očigledno je da je hrvatski glavni urednik prevodio oko 80 % američkog izdanja NG-a, a što je tuženik tvrdio da je radila i tužiteljica za časopis Geo.** Glavni urednik NG-a dobivao je svaki mjesec već pripremljene teme te je on od pripremljenih američkih tema uzimao 80 % tema, što je po svojoj naravi identično onome što je se radilo za GEO časopis.

Također, nije točno utvrđenje Suda da je iz licence za GEO časopis vidljivo da tužiteljica nije imala dužnost biranja tema te da se time dokazuje i istinitost tvrdnji svjedoka Marijana Topolovca kada iskazuje da je Prčić trebao birati materijale koje će objaviti u NG dok je tužiteljica dobivale takav materijal, te nije imala dužnost biranja teme.

Naime u licencnom ugovoru između G+J i tuženika i to u prilogu 4.1.2. jasno stoji da je korisnik licence obavezan preuzeti najmanje 80% sadržaja GEO izdanja kojeg isporučiti centralna GEO Internationalna redakcija – to nikako ne znači da tužiteljica nije birala teme, upravo suprotno, ona je morala birati teme između svih ponuđenih tema i to na način da je morala odabrati najmanje 80% sadržaja GEO izdanja kojeg isporučiti centralna GEO Internationalna redakcija. Što je istovjetno onome što je radio urednik hrvatskog izdanja NG-a i vidi se jednim gledanjem usporednih sadržaja, a što je Sud bez jasnog obrazloženja odbio kao dokaz. S druge strane, Sud je propustio još i utvrditi da u Ugovoru o licenci koji je sklopljen između National Geographic Društva (NGS) i Sanoma Magazines – Zagreb u Dodatku B točka 1. jasno stoji da je svako mjesečno izdanje Magazina (prema definiciji u toč 1.8 navedenog licencnog ugovora Magazin označava na papiru i na hrvatskom jeziku tiskano izdanje magazina NG) **primarno faksimil istomjesečnog NGM-a (prema definiciji u toč 1.8 navedenog licencnog ugovora NGM označava izdanje magazina NG na engleskom jeziku) i to u odnosu na veličinu, stil, prijelom, sadržaj, font tiska, kvalitetu tiska i urednički fokus, te da tekstualni članci moraju biti vjerni prijevodi onih iz NGM-a.**

Iz navedenog nedvojbeno proizlazi kako je hrvatsko izdanje NG-a već temeljem ugovora o licenci primarno prijevod američkog NG s ograničenim mogućnostima izmjene sukladno čl. 4. Dodatka B gdje se u točki e) u odnosu na potpune članke posebice navodi mogućnost zamjene do najviše dva članka. **Dakle, glavnom uredniku NG-a je isto tako bio dostavljen sadržaj iz kojeg je birao teme, a upravo navedeni dodatak B potvrđuje istinitost iskaza tužiteljice i ukazuje na neistinitost navoda svjedoka Marijana Topolovca i Hrvoja Prčića!!! Tužiteljica također posebno napominje kako ona nije samo birala teme već je na sastancima s predstavnicima GEO Internationalne redakcije, koji su prema uvjetima licence bili obvezni, također i utjecala na formiranje novih tema i to na međunarodnoj razini, a što je potvrdila i svjedokinja Ines Jonjić Peras na zapisniku od dana 24.02.2016. godine na str. 4., a što Sud jednostavno nije uzeo u obzir.**

Istinitost tužiteljinih tvrdnji u vezi odabira tema proizlazi i iz parafa 5. ugovora o licenci za GEO časopis u kojem se jasno navodi da Korisnik licenciije ima pravo odabrati sadržaje CONTENT-a (prema definiciji CONTENT-a iz 1.6. ugovora o licenci), međutim Sud usprkos materijalnim dokazima donosi zaključak na iskazu svjedoka za kojeg je tužiteljica dostavom konkretnih dokaza, dokazala da je iznosio neistine.

Slijedom svega gore navedenog proizlazi da je zaključak suda na ovo okolnost u cijelosti kontradiktoran dostavljenim ugovorima, dostavljenim dokazima o usporedbi tema, ali i iskazima svjedoka i tužiteljice

c) Dodatni poslovi glavnog urednika NG-a Hrvoja Prčića

Vezano za navode Suda da je glavni urednik NG-a u odnosu na tužiteljicu trebao odraditi više dodatnih poslova koji su pratili samo izdavanje časopisa, tužiteljica **ponovno skreće pozornost na svoj podnesak od dana 08.06.2016. godine kojim je opovrgnula istinitost iskaza glavnog urednika Hrvoja Prčića, osobito navoda koji se tiču biranja tema, sudjelovanja u programu stipendiranja, sudjelovanja u projektima NG društva, količine teksta časopisa, izdavanja knjiga i CD-ova, marketinških akcija, prirode časopisa te stručnih suradnika i novlnara.**

Isto tako ukazuje na iskaz svjedokinje Ivone Lerman (zapisnik od dana 13.09.2016. godine, str. 2) gdje ona navodi da je bila uključena u donošenje odluka o reportažama, koordinaciji suradnika, biranju tema, pisanju tema, da je uređivala domaće teme, surađivala s domaćim fotografima, koordinirala vanjske suradnike, a što je sve u redakciji GEO časopisa odradivala tužiteljica.

Također tužiteljica skreće pozornost da je navedena svjedokinja iskazala da je tužiteljica bila opterećenija s poslovima od Hrvoja Prčića, a da je i sama imala osjećaj da ona radi više od Prčića i da radi njegove poslove (str. 3 Zapisnika). Uzimajući u obzir gore navedeno kao i iskaz tužiteljice, tužiteljici zaista nije jasno na osnovi čega je Sud utvrdio da je glavni urednik imao više dodatnih poslova koji su pratili izdavanje časopisa?? Čime je to tuženik dokazao?? Sud nije dostatno obrazložio ovu tvrdnju niti je tvrdnja utemeljena na iskazima, a istovremeno je sud bez obrazloženja odbio dokaze tužiteljice o količini teksta u Geo časopisu u odnosu na NG.

Nadalje Sud je zanemario iskaz Marijana Topolovca (koji je bio neposredno nadređeni i tužiteljici i glavnom uredniku NG-a g. Prčiću) u dijelu gdje isti navodi „**Nadalje na upit iskazujem da je opseg poslova tužiteljice kao glavne urednice i g. Prčića kao glavnog urednika bio jednak, ali je g. Prčić imao odabrati teme za časopis NG, dok je tužiteljica dobivala materijale**“. Tužiteljica je već obrazložila biranje tema te je dokazala da je i ona birala teme i to na način da je morala odabrati najmanje 80% sadržaja, dok je sukladno licenci g. Prčić morao također vršiti odabir tema iz dostavljenih materijala (to je bio NGM – NG na engleskom jeziku).

Nadalje Sud nije uzeo u obzir **iskaz Marilana Topolovca** (zapisnik od dana 12.06.2013. str. 3) kada navodi „Hrvoje Prčić kao glavni urednik NG nije imao obvezu izdavanja knjiga i specijalnih časopisa i radilo se o uredničko poslovnoj procjeni...na upit iskazujem da su navedeni dodatni „specijali“ ulazili u bonus i za sve glavne urednike su vrijedila ista pravila, ali se taj bonus nije isplaćivao godinama“ – iz navedenog dijela iskaza vidljivo je da je neposredno nadređeni direktor izdanja potvrdio da sve dodatne aktivnosti glavnih urednika koje nisu spadale u uređivanje NG časopisa utječu na visinu isplaćenog bonusa, a ne da se na temelju tih kriterija vršila distinkcija u visini osnovne plaće između urednika!!!

Nadalje, gospodin Marijan Topolovec iskazuje da je „Bonus ovisio o rezultatima poslovanja tuženika, rezultatima poslovanja konkretnog magazina te o rezultatima zadanih zadataka“ (Zapisnik od dana 12.06.2013. godine str. 4) – dakle direktor izdanja i neposredno nadređena osoba Hrvoju Prčiću i tužiteljici ponovno potvrđuje da osnovna plaća nije ovisna o rezultatima poslovanja, i rezultatima poslovanja konkretnog magazina, već da je to bila osnova za isplatu bonusa. Navedeno proizlazi i iz tablice bonusa koje je dostavila tužiteljica u kojoj je jasno specificirano o čemu ovisi bonus na plaću. Kada se uzme u obzir da je i samim pravilnikom o radu čiji je dio koji se odnosi na plaću tužiteljica dostavila na ročištu od dana 22.11.2016. godine (u tužbi je tražila da Sud naloži tuženiku dostavu pravilnika i ostalih internih akata koji se odnose na plaću) određeno da se plaća sastoji od osnovne plaće i od stimulacije na plaću, **očito je da svi „objektivni kriteriji“ na koje se Sud poziva kao opravdani razlog za razliku plaće spadaju u kriterije za određivanje stimulacije plaće, a ne osnovne plaće!!!**

Usprkos takvom jasnom uređenju plaće kroz pravilnik o radu i tablice za bonus te usprkos nedvosmislenom iskazu Marijana Topolovca, Sud bez da je za to uporište našao u bilo kojem dokazu utvrđuje da su to objektivni kriteriji koji opravdavaju razliku plaće između tužiteljice i glavnog urednika NG-a!

Također je interesantna konstatacija suda da radnik slobodno dogovara visinu svoje plaće te da između ostalog i zbog toga nije došlo do diskriminacije. Ovdje se logično nameće pitanje kako je to tužiteljica u trenutku zaključenja ugovora o radu svojim pregovorima o visini plaće mogla ukloniti diskriminatorsko ponašanje tuženika, kada je kod tuženika podatak o plaći tajan, a još je tužiteljici poslodavac obećao da će se kroz prve dvije godine rada ujednačiti plaća glavnih urednika ova dva časopisa. Nadalje sloboda ugovaranja ne oslobađa poslodavca njegove obveze da se pridržava odredbi o zabrani isplate nejednake plaće, stoga argumentacija suda o slobodi ugovaranja nije pravno utemeljena.

Nadalje, Sud je u potpunosti ignorirao činjenicu da je od posljednjeg smanjenja plaće (01.02.2011. godine) tužiteljica imala manju plaću i od gospodina Stjepana Drmića koji je bio grafički urednik i NG-a i GEO časopisa, a kojem je tužiteljica kao glavna urednica bila nadređena. Tužiteljica također napominje da je plaća grafičkog urednika u tom periodu išla na teret budžeta i jednog i drugog časopisa. Tužiteljica je imala manju plaću i to ne samo od svog muškog usporednog kolege (g. Hrvoja Prčića) već i u odnosu na muškog grafičkog urednika (g. Stjepana Drmića) ***kojem je bila nadređena što jasno ukazuje na postojanje diskriminacije na osnovi spola.***

Iz obrazloženja presude očito je da Sud u svojoj presudi nekritički i neosnovano poklanja vjeru iskazu Hrvoja Prčića iako materijalni dokazi koje je tužiteljica dostavila dokazuju neistinitost većine navoda Hrvoja Prčića.

Nakon što je Sud pogrešno utvrdio sve dodatne poslove i projekte na kojima je sudjelovao gl. urednik NG-a, Sud ide korak dalje te zaključuje da nije relevantno što su se većina tih projekata, CD-ova posebnih izdanja te stipendiranja odvijala u razdoblju koje nije obuhvaćeno tužbenim zahtjevom već da je ***odlučno očekivanje poslodavca da se takvi projekti nastave što se očekuje od gl. urednika.*** Tužitelj na ovom mjestu postavlja logično pitanje kako tuženik od gl. urednika može očekivati nastavljanje projekata koji s tuženikom, časopisom NG i gl. urednikom nemaju nikakve veze, projekata koje je provodio sam vlasnik licence NGS u vrijeme kada niti tuženik niti hrvatsko izdanje NG uopće nije postojalo ili projekta stipendiranja koje tuženik niti glavni urednik hrvatskog izdanja NG-a nisu radili niti su na bilo koji način bili povezani s njima?! Kako sud utvrđuje opravdanost uzimanja u obzir poslova koje je gl. urednik obavljao u razdoblju koje nije obuhvaćeno tužbenim zahtjevom jer smatra odlučnim očekivanje poslodavca da se takvi projekti nastave, ***a da nije utvrdio je li tuženik uopće imao ikakva očekivanja u pogledu nastavka projekta i posebnih izdanja i je li u tom smislu ikada pred gl. urednika NG-a postavljao takve zahtjeve?!***

S druge strane sud utvrđuje da je i tužiteljica imala dodatne projekte i posebna izdanja pored uređivanja časopisa GEO, te istovremeno zanemaruje činjenicu da su neka od tih posebnih izdanja kao što je financijski vodič, a zbog svoje popularnosti i profita, činili prilog časopisa NG te da je nakon odlaska tužiteljice gl. urednik NG-a nastavio uređivati ovo posebno izdanje kojeg je osmislila tužiteljica, dok posebna izdanja na koje se poziva Hrvoje Prčić u svom iskazu nisu nastavljena, a za koja sud ničim dokaznim utvrđuje da ih je tuženik očekivao nastaviti! Jednako tako projekt Dan biološke raznolikosti, kojeg je kao gl. urednica GEA osmislila i organizirala tužiteljica, nastavljen je i nakon odlaska tužiteljice iz firme, i to u sklopu časopisa NG.

Navedeno jasno ukazuje da je tužiteljica radila na posebnim izdanjima koje je usporedno s GEO-om koristio i NG te da je radila na projektima koje je od GEA preuzeo NG pa je stoga utvrđenje suda kako je Hrvoje Prčić ima više dodatnog posla od tužiteljice neprihvatljivo i suprotno je dostavljenim dokazima – ***posebno onima koje je tužiteljica dostavila u podneksu od dana 08.06.2016. godine.***

Kako tužiteljica ne bi sadržajno opteretila ovu reviziju, u prilogu iste dostavlja podnesak od dana 8. lipnja 2016. godine u kojem je detaljno obrazložila i dokazala da ne postoji razlika u

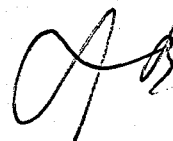
poslovima koji bi opravdavali razliku u plaći, kao i da su tvrdnje tuženika u vezi tih okolnosti u cijelosti neistinite, a da sud svejedno iste prihvata kao vjerodostojne i logične.

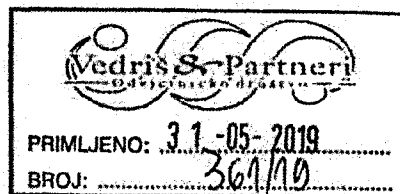
Zaključno, tužiteljica je dokazala da je riječ o jednakom radu odnosno o radu jednake vrijednosti, što je u konačnici u svom iskazu potvrdio i neposredno nadređeni direktor tužiteljice i g. Prčića. Isti je naveo da je razlika samo u biranju tema, međutim tužiteljica je i tu tezu opovrgnula dostavom prikaza sadržaja američkog izdanja NG-a i hrvatskog izdanja NG-a, a isto proizlazi i iz dostavljenih ugovora o licenci za jedan i drugi časopis. Dakle, iz stanja spisa i iskaza svjedoka proizlazi da se ipak radi o poslovima jednake vrijednosti za koje je tužiteljica bila znatno slabije plaćena.

S druge strane, sve kada bi i postajala razlika u biranju tema, što tužiteljica tvrdi da ne postoji, pitanje je da li bi ta razlika predstavljala legitiman razlog i bila opravdani razlog zbog kojeg bi poslodavac mogao prekršiti jamstvo zabrane diskriminacije i tužiteljici isplatiti znatno manju plaću od muškog glavnog urednika. Da li u tom slučaju postoji razmjernost razlike u poslu i razlike u plaći, osobito što su svi saslušani svjedoci potvrdili da je tužiteljica u utuženom periodu radila i više od usporednog glavnog urednika? Sve ovo sud nije uzeo u obzir, a odluku je nažalost donio i prije provođenja bilo kakvog dokaza.

V. Slijedom svega gore navedenog, tužiteljica predlaže da Sud u cijelosti ukine drugostupanjsku i prvostupanjsku odluku i predmet vrati na ponovno suđenje.

VANJA RATKOVIĆ
koju zastupa:





USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-1905/2019

Zagreb, 28. svibnja 2019.

Odvjetničko društvo
Vedriš & Partneri

Ozaljska 136
10000 Zagreb

Poštovani,

Ustavnom sudu Republike Hrvatske podnijeli ste 30. travnja 2019., kao punomoćnici podnositeljice Vanje Ratković iz Zagreba, ustavnu tužbu u povodu presude Županijskog suda u Splitu, broj: Gž R-124/17-2 od 28. veljače 2019. Predmet se u Ustavnom sudu vodi pod brojem: U-III-1905/2019.

Institut ustavne tužbe uređen je Ustavnim zakonom o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon). Članci 62. i 64. Ustavnog zakona glase:

"Članak 62.

(1) Svatko može podnijeti Ustavnom sudu ustavnu tužbu ako smatra da mu je pojedinačnim aktom tijela državne vlasti, tijela jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave ili pravne osobe s javnim ovlastima, kojim je odlučeno o njegovim pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela, povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom ... (u daljnjem tekstu: ustavno pravo).

(2) Ako je zbog povrede ustavnih prava dopušten drugi pravni put, ustavna tužba može se podnijeti tek nakon što je taj pravni put iscrpljen.

(3) U stvarima u kojima je dopušten upravni spor, odnosno revizija u parničnom ili izvanparničnom postupku, pravni put je iscrpljen nakon što je odlučeno i o tim pravnim sredstvima."

"Članak 64.

Ustavna se tužba može podnijeti u roku od 30 dana računajući od dana primitka odluke."

Iscrpljenost pravnog puta jedna je od pretpostavki za podnošenje ustavne tužbe. Ispunjenje te pretpostavke je nužno da bi podnesena ustavna tužba bila upućena u ustavnosudski postupak. Neiscrpljenost pravnog puta razlog je za odbacivanje ustavne tužbe kao nedopuštene.

Protiv pojedinačnog akta u povodu kojeg ste podnijeli ustavnu tužbu podnesena je revizija i u tijeku je revizijski postupak. To znači da za odlučivanje u povodu te ustavne tužbe za sada nije ispunjena pretpostavka o iscrpljenom pravnom putu iz članka 62. Ustavnog zakona.

Sukladno tome, Ustavni sud dužan je zastati s ustavnosudskim postupkom do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o reviziji.

Postupak u povodu ustavne tužbe broj: U-III-1905/2019 bit će nastavljen čim Ustavni sud sazna za okončanje revizijskog postupka pred Vrhovnim sudom. S obzirom na to da je uvjet nastavka tog postupka saznanje Ustavnog suda o donošenju odluke o reviziji, kao punomoćnici podnositeljice ustavne tužbe, dužni ste odmah po zaprimanju dostaviti Ustavnom sudu presliku odluke Vrhovnog suda o reviziji uz popratni dopis u kojem ćete navesti broj predmeta pod kojim se on vodi u Ustavnom sudu ("Poziv na broj: U-III-1905/2019"), kao i datum zaprimanja revizijske odluke.

Ovisno o načinu na koji je riješeno, odnosno odlučeno o reviziji, u osnovi su moguće tri različite pravne situacije.

Prvo, ako je Vrhovni sud *odbacio* reviziju, a podnositeljica smatra da su joj tim rješenjem Vrhovnog suda povrijeđena ustavna prava, u povodu tog rješenja može podnijeti novu ustavnu tužbu u roku od 30 dana računajući od dana primitka revizijskog rješenja. Ta ustavna tužba bit će zaprimljena u Ustavnom sudu pod novim brojem jer je riječ o novom ustavnosudskom predmetu. Taj predmet ne utječe na odlučivanje o predmetu broj: U-III-1905/2019, koje se nastavlja.

Drugo, ako je Vrhovni sud *odbio* reviziju (što znači da je revizija bila dopuštena), tada će ustavna tužba broj: U-III-1905/2019 biti odbačena kao nedopuštena, jer se ima smatrati da je podnesena prije no što je iskorišteno dopušteno pravno sredstvo - revizija. U tom slučaju podnositeljica ima pravo podnijeti novu ustavnu tužbu u povodu revizijske presude Vrhovnog suda u roku od 30 dana od dana njezina primitka. Osim presude Vrhovnog suda, njome ima pravo osporavati presudu Županijskog suda u Splitu, broj: Gž R-124/17-2 od 28. veljače 2019., kao i prvostupanjsku presudu u tom predmetu.

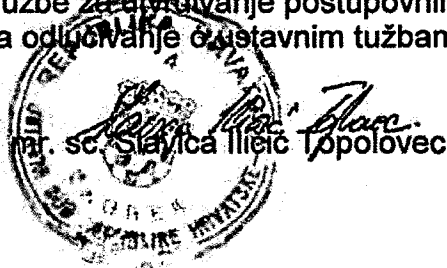
Treće, ako je Vrhovni sud *prihvatio* reviziju, ustavna tužba broj: U-III-1905/2019 bit će odbačena kao nedopuštena, ukoliko je podnositeljica ne povuče.

U svakom tom slučaju, kao punomoćnici podnositeljice ustavne tužbe broj: U-III-1905/2019 dužni ste odmah po zaprimanju revizijske odluke dostaviti Ustavnom sudu njezinu presliku.

S poštovanjem,

Voditeljica Službe za utvrđivanje postupovnih pretpostavki
za odlučivanje o ustavnim tužbama

Dr. sc. Slavica Ilić Topolovec

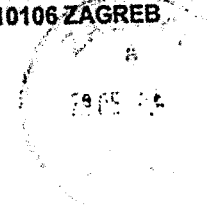




USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Zagreb, Trg sv. Marka 4
Broj: U-III-1905/2019



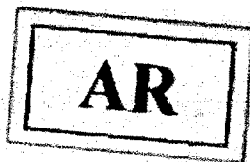
POŠTARINA PLAĆENA U
HP-u d.d. U
POŠTANSKOM UREDU
10106 ZAGREB



4862

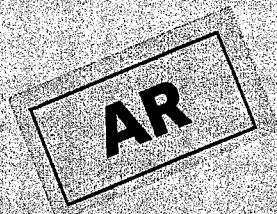
Odvjetničko društvo
Vedriš & Partneri

Ozaljska 136
10000 ZAGREB



Masa:
147g
Ø2 38CE 1

14.07.23
14:35:28
10114 HP Hrvatska



FINANCIJSKA AGENCIJA
ODSJEK ZA PRIJEM, EVIDENTIRANJE
I POHRANU OSNOVA ZA PLACANJE
ZAGREB 2

17-07-2023

PREDSTECAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POSTE
KLASA:
UR. BROJ:

PRIMA:
FINANCIJSKA AGENCIJA
ULICA GRADA VUKOVARA 70
ZAGREB